ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அகோபிலமட சிஷ்யசபை பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 1.] விரோதிக்ருத்ஸூ ஆனிமீ. [ஸஞ்சிகை 5.

நசிகேதஸ்ஸின் வரங்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் அன்னதானஞ்செய்து கீர்த்திபெற்ற வாஜஸ்ரவஸ் என்பவரின் புத்ராகிய கௌதமரென்னும் ஓர்ரிஷி விஸ்வஜித் என்கிற பெரியதொரு யாகம்செய்தார். இந்த யாகம் குறைவற நிறைவேறினவுடன் தமக்குள்ள தனங்களையெல்லாம் பசுக்கள் முதலியவைகளையும் யாகம்செய்வித்த ரித்விக்குகளுக்கும் மற்றைப் பிராமணர்களுக்கும் தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கவேண்டியது கடமையாதலால், அந்தப்படியே யாகமுடிவில் கௌதமர் செய்து வந்தார். அப்போது அதிக பாலரான நசிகேதஸ் என்னும் கௌதம புத்ரர் தகப்பனாரின் வேள்வி குறைவறமுடியவேண்டுதலிற் கருத்துள்ளவராய் அவருடைமையான தன்னையும் யாருக்காவது கொடுக்காதவரையில் யாகத்துக்குக் குறைவு என்று நிச்சயித்து ‘ஐயனே! அடியேனை யாருக்குக்கொடுக்கப்போகிறீர்?’ என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்விக்கு யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லாதிருந்த கௌதமரை அவர்குமாரர் மறுபடியும் ஒருமுறை இருமுறை அநேகமாதிரி ‘அடியேனை யாருக்குக் கொடுப்பீர்’ என்று உறுக்கிக் கேட்டார். இந்த நிர்ப்பந்தத்தால் கௌதமர் கோபம்

மூண்டு 'உன்னை ம்ருத்யுவென்னும் யமனுக்குக் கொடுத்தேன்' என்று விடையளித்தார். இந்தக் கடோரமான சொல்லைக் கேட்டும் அந்தப் பாலரிஷி மனம் சிறிதேனும்தளராமல் "அளவிறந்த ஜனங்கள் தினந்தோறும் மாண்டு யமனிடம் போகிறார்கள். அவர்களில் நான் மனக்களிப்புடன் முந்தினவர்களுடனாவது கொஞ்சம் பிந்தினவர்களுடனாவது போகிறேன். ஆனால், என்னால் யமனுக்கு ஒருபயனுமில்லையே யென்று துக்கிக்கிறேன்" என்றார். பிறகு பிள்ளையை யமனுக்கு அளித்து அநுதபித்த தகப்பனாரை நசிகேதஸ் ஸத்யம் தவறக்கூடாதென்று தேறுதல்செய்து தமது தபோபலத்தால் சரீரத்துடனே யமனிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு யமன் வெளியே போயிருந்ததனால் அவர்வரவை எதிர்பார்த்து அன்னம் ஆகாரமில்லாமல் மூன்றுநாள் காத்திருந்தார். பிறகு யமன்வரவே அங்குள்ள பெரியவர்கள், "தர்மராஜனே, அக்நி போன்ற அதிதி யொருவர் மூன்று நாளாய் உமது வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்; அவர்க்கு அர்க்கிய பாத்தியம் அளித்து மரியாதைசெய்யும்; விருந்தாகவந்த பிராமணர் உபசாரமில்லாமல் பட்டினியிருத்தல் உபேக்ஷித்தவரது குடியைக் கெடுக்கும்; அவர்செய்த தவத்தையெல்லாம் வீண்போகச்செய்யும்; அவர்க்கு எல்லாத்தீமையையும் விளைவிக்கும்; ஆதலால், அவரைத் தகுந்த உபசரணை செய்யும்" என்றார்கள். அதைக்கேட்ட யமன் அந்த ரிஷிபுத்ரரை நோக்கி "பிராமணோத்தமரே! மூன்று இரவுகள் என்கிருகத்தில்வந்து பட்டினியாய்க் கிடந்தீரே! நான் ரொம்பவும் பிழை செய்தவனாக ஆனேன். என்குறை தீர உமக்கு மூன்று வரங்கள் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருக்கிறேன்; அவைகளை நீர் இஷ்டப்படி கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்றார். அதற்கிசைந்து நசிகேதஸ் தமக்கு முதல் வரமாக "என்பிதா கவலைதீர்ந்து, கோபந் தெளிந்து, என்னிடத்திற் பிரியம்பாராட்டி நான் திரும்பிப்போனவுடன் என்னைக் கருணையுடன் ஆதரிக்கவேண்டும்" என்றார். "அந்தப்படி வரங்கொடுத்தேன். அவர் என்னிடமிருந்து மீண்ட உம்மைப் பிரியமாய்ச் சேர்த்துக்கொள்வர்" என்று யமன் சொன்னார். பிறகு இரண்டாவது வரம் கேட்க விரும்பி நசிகேதஸ் சொல்லு

கிருர்: "ம்ருத்யுவே, ஸ்வர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட லோகத்தில் யாதொரு பயமுமில்லையென்றும், அங்கே நீர் போகிறதில்லையென்றும், அங்குக் கிழத்தனமே உண்டாகாதென்றும், பசி தாகம் முதலியவை நீங்கி ஸம்ஸார துக்கங்களையெல்லாம் கடந்து ஜீவன் ஆநந்தத்தில் மூழ்குகிருனென்றும் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன; அந்த ஸ்வர்க்கம் கிடைக்க ஹேதுவான ஓர் அக்நி வித்யையை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். அதை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். நான் அதை விதிப்படி அநுஷ்டித்து பேராநந்தத்துக்கு இருப்பிடமாகிய அந்த ஸ்தாநத்தை அடைய விரும்புகிறேன். இதுதான் என்னுடைய இரண்டாம் வரம்" என்றுர். அதற்கிசைந்த யமன் "நசிகேதஸ்ஸே, அந்த அக்னி வித்தியையோ பெரிய ரஹஸ்யம். ஆகிலும் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அநுஷ்டித்து நீர் அநந்தமான உலகத்தை அடையலாம். திரும்பவும் ஜநநமில்லை" என்று சொல்லி அந்த விதியின் பிரகாரங்களையெல்லாம் உபதேசித்தார். யமதர்மராஜா விரைவில் அவைகளைக் கிரகித்த சிஷ்யரிடத்திற் களிகூர்ந்து "நசிகேதஸ்ஸே, நீர் கூர்மையான அறிவும் ஶ்ரத்தையு முள்ளவர். நான் உமக்கு மற்ருெருவரமும் அளிக்கிறேன். இந்த உபதேசத்தி லடங்கிய விதி, நாசிகேதமென்று உமது பெயரால் இனி உலகத்தில் வழங்கும். உமது பெயர் நிலைபெற்று வாழும்; அன்றியும், இதோ காந்தியுள்ள ஒரு ரத்நமாலையும் உமக்கு அளித்தேன். இதைப் பெற்றுக்கொள்ளும். மேலும், இந்த நாசிகேதமென்னும் விதியை அநுஷ்டிப்பவர்கள், தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட யாகம் அத்யயநம் தாநம் என்னும் மூன்று கர்மங்களையும் விடாமல் செய்பவராகிப் பிறகு அதன் மூலமாகப் பரமாத்மாவை உபாஸித்து அந்தப் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகவுடைய ஜ்ஞாநமயமான தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிந்து முடிவற்ற பேரின்பத்தை அடைவார்கள்" என்று சொன்னுர். ரிஷியும் இதைக்கேட்டு ஆநந்தித்துப் பிறகு மூன்ருவது வரத்தைக்கேட்கத் தொடங்கிச் சொல்லுகிருர்.

ரிஷி: தர்மராஜனே, உலகத்தில் ஜீவன் மரணத்தை அடைந்தால் அதன்பிறகு அவன் இருக்கிருனு? நசித்துவிடுகிருனு? இத

னைப்பற்றிப் பலர் பலவாறாக எண்ணுகிறார்கள். அதன் உண்மையை நீர் சொல்லவேண்டும்; இதுதான் எனது மூன்றாவதுவரம்.

யமன்: நசிகேதஸ்ஸே, நீர் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயம் என்னைக் கேட்டீர். இதைப்பற்றித் தேவர்கள் பலவாறாகத் தர்க்கித்து இன்னும் அதன் உண்மையை அறிந்தார்களில்லை. இதை நான் சொல்வது சரியன்று; என்னை நிர்ப்பந்திக்கவேண்டாம். வேறு வரம் ஏதாவது கேளும்.

ரிஷி: தேவர்களும் இந்த விஷயத்தில் ஸம்ஸயப்பட்டார்களென்கிறீர். நீரும் இது அறிவதற்கு அரிதென்கிறீர். உம்மைத் தவிர இதைச்சொல்ல யாருக்குத் திறமையுண்டு? நீரே சொல்ல வேண்டும். எனக்கு வேறுவரம் வேண்டாம்.

யமன்: நசிகேதஸ்ஸே, உமக்கு நூறுவயஸ் உயிரோடிருக்கும் பாக்யத்தைக் கொடுக்கிறேன். புத்ரபௌத்ராதிகள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பெறுவீர். பசுக்களும் யானை குதிரைகளும் செல்வமும் உம் இஷ்டப்படிகேளும். இந்தப் பெரும்பூமியில் வீடுமுதலானவைகளைக் கேளும். மநுஷ்யர்களுக்கு அருமையான எல்லாப் போகங்களையும் கேளும். மரண விஷயமான இந்த வரத்தை மாத்திரம் விட்டுவிடும்.

ரிஷி: எனக்குப் பிள்ளை பெண்கள் வேண்டாம். ஐஶ்வர்யம் பூமி, பசுக்கள், குதிரைகள், யானைகள், ஒன்றும் வேண்டாம். நீண்ட இவ்வுலக வாழ்வும் செல்வமும் கிடைத்தாலும் எத்தனை நாளைக்குவரும்? அவை ஒன்றும் வேண்டாம். நான் கேட்டவரமே எனக்கு வேண்டும்.

இப்படி யமன்சொல்லைத் தள்ளித் தான் கேட்ட வரத்தையே கொடுக்கவேணுமென்று நசிகேதஸ் நிர்ப்பந்திக்க, யமன் சொல்லுவார்: "உலகத்தில் ஜனங்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்கள் இரண்டு வகைப்படும்; அவைகள்-ப்ரேயஸ் என்றும், ஶ்ரேயஸ் என்றும் பெயருடையன; இவைகளில் ப்ரேயஸ் என்பது - அநித்யமான இந்த உலகத்தின் வாழ்வும், சிற்றின்பங்களுமாம். ஶ்ரேயஸ் என்பது - முடிவில்லாத பேரின்பமாகிய முக்தியென்னும் பரலோகவாழ்க்கையாம்.

ஒன்றுக்கு அவித்யை காரணம். மற்றொன்றுக்கு வித்யை காரணம். இந்த இரண்டிலே பகுத்தறிந்து நீர் வித்யையென்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தையும் அதன் பலமான மோக்ஷத்தையும் விரும்பினது, உமது நல்லறிவையும், உமக்கு அல்பமான பலங்களில் ஆசையில்லாமையையும் காட்டுகிறது. செல்வத்திற் பேரவாவுற்று இந்த உலகமே உலகம், பரலோக மென்பதொன்றில்லை என்று கர்வமடைந்த மூடர்கள் பலர் உளர். அவர்கள் ஆசையால் என்னையே திரும்பித் திரும்பி அடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கிறார்கள். நீரோ இவைகளிற் சிறிதும் ஆசையில்லாதவராய் மோக்ஷத்தின் ரஹஸ்யத்தைக் கேட்டீர். நான் அதைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த உலகத்தில் தீரனாயிருக்கும் மநுஷ்யன், ஐம்புலன்களாலும் அறியக்கூடாமலும், கர்மமாகிய அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டும், எல்லாச் சரீரங்களிலும் உள் நுழைந்தும், எல்லா ஹ்ருதயங்களிலும் மறைந்து வசித்து எல்லாருக்கும் அந்தர்யாமியாகவு மிருக்கும் பகவானை, தன் ஆத்மவிஷயமான யோகத்தின் மூலமாக அறிந்து ஸுக துக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் துறக்கிறான்; இந்த ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தத்தைத் தெளிந்தால் கர்மத்தின் பயனாகிய சரீரம் முதலானவைகளை விட்டு மிகவும் நுட்பமான ஆத்மதத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பிறகு பரமாநந்தரூபமான பரமாத்மாவை அநுபவிப்பான்; நசிகேதஸ்ஸே! உமக்குப் பரமாத்மாவினுடைய ஸ்தாநத்தின் கதவு திறக்கப்பட்டதாகவே நான் எண்ணுகிறேன். நீர் மோக்ஷமடைவதில் ஸந்தேஹமில்லை" என்று சொல்லி முடித்தார்.

இந்த உபாக்யானம் கடோபநிஷத்தில் விஸ்தாரமாய் உள்ளது; அதை இங்கே சுருக்கமாய் எடுத்துச்சொன்னோம். ஆனால், இதுவிஷயமாய் அநேக ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகி உபநிஷத்பாஷ்யங்களிலும் ஸூத்ரபாஷ்யங்களிலும் இந்த உபாக்யாநத்தின் உண்மையானகருத்து என்னவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது. முக்கியமாய் நாம் விவரிக்க உத்தேசிப்பவை இரண்டு விஷயங்கள்; அவற்றில், முதலாவது - நசிகேதஸ் இரண்டாவது வரத்திற் கேட்ட அக்நிவித்யை எதற்காக? அந்த வித்யையால் அடையப்படுவது

ஸ்வர்க்கமானால் அந்த ஸ்வர்க்கமென்பது என்ன? தேவலோகமா? வேறா? இரண்டாவது - கடைசிவரத்தினாற் கேட்டது என்ன? ஆத்மாவென்கிற வஸ்து உண்டா? இல்லையா? என்றது கேள்வியின் பொருளா? அல்லது வேறு எவ்வித அர்த்தம்? அந்தக் கேள்விக்குக் கொடுத்த மறுமொழி கேள்விக்குத் தகுந்த ஸமாதானமா? அல்லது இன்னம் பல விஷயங்களடங்கியதா? என்பவைதான்.

முதலாவது - இரண்டாவது வரத்திற்கேட்ட அக்நிவித்யை ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களைப்போலுள்ள ஓர்வித யாகமென்றும், அதை அநுஷ்டிப்பதனால் ஸ்வர்க்கமும் தேவஜாதியிற் பிறப்பும் கிடைக்குமென்றும், அந்த யாகத்தின் அநுஷ்டாநகாலத்தில் தெளிந்த ஜ்ஞாநம் முதலான நற்குணமுள்ள ஈஶ்வரனை அறிந்து அநுஷ்டாநம் செய்பவர்கள் **வைராஜம்** என்னும் ஸ்தாநத்தை அடைகிறார்களென்றும் ஸ்ரீசங்கராசாரியரது உபநிஷத் பாஷ்யத்தினால் அர்த்தமாகிறது: அதாவது, நாம் ஸ்வர்க்கமென்று வ்யவஹரிக்கிற லோகங்களிற் சில இந்தக் கர்மத்துக்குப் பலமென்றும், அதையே விரும்பி நசிகேதஸ் கேட்டாரென்றும், பிறகு மூன்றாவது வரம் கேட்டபோது யமனுடைய வார்த்தைகளால் இந்தக் கர்ம பலங்கள் அநித்யங்களென்று தெரிந்து ஆத்ம ஜ்ஞானத்தையே கேட்டாரென்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த யோஜனை செய்யுங்கால், இரண்டாவது வரத்தைச் சேர்ந்த வாக்யங்களில் "ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே" [ஸ்வர்க்கத்தில் சாகாமையை அடைகிறார்கள்] என்றும், அங்குச் செல்வத்தால் அநந்த லோகாப்தியும் பிரதிஷ்டையும் கிடைக்கின்றனவென்றும், பிறப்பையும் இறப்பையும் கடக்கிறானென்றும், "தரதி ஜந்மம்ருத்யூ" [மறுபடியும் ஜந்மமில்லை] "பூயோ ந ஜாயதே" என்றும் சொல்லுகிற வசனங்களின் ஸ்வாரஸ்யம் குறைந்துபோய்விடுகிறது. மநுஷ்யர்களைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் நீடித்த போகங்களை உபநிஷத் ஶ்லாகிப்பது அவ்வளவாக ஸம்பவிக்காதென்றும், இவ்வளவு ஶ்ரமப்பட்டு உபதேசித்து அதனால் யமன் ஸந்தோஷப்பட்டதாய்ச் சொன்ன அக்நிவித்யையை நிந்திக்கிற மேல்வாக்யம் ஒன்றுமில்லையென்றும் ஆலோசித்து, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியரும் அவர்கருத்

த்தை அநுஸரித்த மற்ற வியாக்யாதாக்களும் இந்த விஷயத்தில் வேறு அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அதாவது - இந்தப் பிரகரணத்தில் 'ஸ்வர்க்கம்' என்னும் சப்தத்துக்கும் மோக்ஷம் என்றே அர்த்தம்; அப்ஸரஸ் முதலானவர்களுடன் சேருகிற போகங்களோடு கூடின ஸ்வர்க்கம் நல்லதன்றென்றே நசிகேதஸ்ஸுக்குத் தெரியுமானதால், அதை அவர் கேட்க நியாயமில்லை: ("ஶ்வோ஽பாவா: மர்த்யஸ்ய") இந்த ஸுகங்கள் இன்றைக்குண்டு, நாளைக்கில்லை யென்று தானே சொல்வதனால், நசிகேதஸ் சொல்லும் ஸ்வர்க்கம் முக்தி ஸ்தானமான பரமபதமே யாகவேணும். (ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்திநோऽர்ஜுந) ப்ரஹ்ம லோகம்வரையிலுள்ள எல்லா லோகங்களும் அநித்யமென்று சொல்வதனால் அதிலடங்கிய வைராஜ மென்னும் ஸ்தாநமும் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்று முக்தன் அடையவேண்டிய ஸ்தாநத்தையே குறித்தால்தான் மேற்சொன்ன வசநங்கள் பொருந்தும். ஆனால், "இந்த அக்நிவித்யைக்கு மோக்ஷத்தை யடைவிக்கும் பெருமை உண்டோ? அது உங்கள் ஸித்தாந்தத்தில் பக்தி யென்று சொல்லும் உபாஸநங்களுக்குத் தானே உண்டு" என்று கேட்டால், அதற்கு உத்தரம்:—இந்த அக்நிவித்யையாகிற கர்மத்தை யாதொரு பலத்திலும் அபிஸந்தியில்லாமல் பகவானுடையவும் தன்னுடையவுமான ஸ்வரூபங்களின் இயற்கையை அறிந்து, ஒருவன் செய்வானாகில், அவன் இதன்மூலமாய் ஏதாவதொரு உபாஸநத்தில் பிரவர்த்தித்து அதன் மூலமாய் மோக்ஷத்தை யடைவான்: அப்படிச் செய்யும் உபாஸநத்துக்கும் இந்தக் கர்மம் அங்கமாகும். இதுதான் இந்தக் கர்மத்தால் மோக்ஷ முண்டாகுமென்பதற்கு அர்த்தம். இந்த நாசிகேதாக்நிவித்யையின் பலத்தை யமனே "ப்ரஹ்மஜஜ்ஞம் தேவமீட்யம் விதித்வா நிசாய்யேமாம் ஶாந்திமத்யந்தமேதி" என்கிறார். இதன் அர்த்தம்:—ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டானவனும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமான ஜீவன் தன்னை ப்ரஹ்மாத்மகனாக அதாவது தனக்கு ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாக அறிந்து மேற்சொன்ன ஜந்மம் மரணம் இவைகளைவிட்டு முடிவில்லாத ஒழிவை யடைகிறானென்பது: ஆனால், "ஸ்வர்க்கம் என்னும் பதத்

துக்குப் பிரஸித்தமாய் வழங்கும் தேவலோகமென்னும் பொருளை விட்டு மோக்ஷமென்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்வது சரியோ? இந்த அர்த்தத்தை அதற்கு எங்கேயாவது கண்டிருக்கிறோமா? பிந்திய வாக்கியங்களில் "பிறப்பில்லை இறப்பில்லை" என்கிற சில சொற்களைக்கொண்டு ஸ்வர்க்க சப்தத்தின் அர்த்தத்தை மாற்றுவது 'ராமன் அழகன்' என்கிற வாக்யத்தைக் கேட்ட ஒருவன் தன்மனவில் கிருஷ்ணனே அழகனென்று உறுதிசெய்து ராமன் என்றாலும் கிருஷ்ணனைத்தான் குறிக்கவேணு மென்கிறுப்போ லிருக்கிறதே. மேலும், 'பிறப்பு இறப்பு இல்லை' என்பது அமரர்களென்று ப்ரஸித்தியுள்ள தேவர்களுக்குந் தகும். மற்ற வாக்யங்களும் அவர்களுக்குப் பொருந்தாததில்லை. ஆகையால், ஆரம்பத்தில் அப்யாஸம் செய்யப்பட்டுள்ள ஸ்வர்க்க பதத்துக்குத் தேவலோகமென்றே பொருள்கொள்வது சரியல்லவா?" என்று மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறவர்களுக்குப் பின்வருமாறு உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்வர்க்கமென்னும் பதத்துக்கு நிரதிசயமான ஸுகமென்பது அர்த்தம். அந்த ஸுகம் மோக்ஷத்தில்தான் உண்டு; "தேந தீரா அபியந்தி ப்ரஹ்மவித: ஸ்வர்கம் லோகமித ஊர்த்வம் விமுக்தா:" என்றும், "தஸ்மிந் ஹிரண்மய: கோஶ: ஸ்வர்கோ ஜ்யோதிஷாவ்ருத:" என்றும் இன்னம் சில உபநிஷத்துக்களில் ஸ்வர்க்கபதம் மோக்ஷமென்னு மர்த்தத்தில் கண்டிருக்கிறோம். பின் வாக்யங்கள் அநேகங்களில் நாசிகேதாக்நிவித்யைக்கு மோக்ஷமே பலமென்று வ்யக்தமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. "அம்ருதத்வம் பஜந்தே" என்பதில் அம்ருதஶப்தம் வேதாந்தஶாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷத்தையே குறிக்கும். "அபயம் திதீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதம் ஶகேமஹி" என்னும் வாக்யத்தாலும் பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தியே இந்த அக்நிவித்யைக்கு பலமென்று ஏற்படுகிறது. மேல் வரும் ப்ரஶ்நத்திற் சொல்லப்போகிற ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு இந்த அக்நி வித்யை அங்கம். இதற்குத் தனிமையாய்ச் சொன்ன பலங்களெல்லாம் அங்கியான ப்ரஹ்ம வித்யையில் பலங்களே யாகையால்.

இது அங்கமாகக்குறைவில்லை: மேலும், முக்தனுக்கு ஶ்ருதிகளிற் சொல்லும் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான குணங்கள் இந்தப் ரகரணத்தில் அக்நிவித்யையின் பலமாகக் காணலாம். எப்படி யென்னில்,—ப்ரஜாபதிவாக்ய மென்று சொல்லப்படும் ஸாந்தோக்ய பாகத்தில் ஜீவன் தன் நிஜஸ்வரூபத்தை யடையும்போது எட்டுக் குணங்கள் பொருந்தினவனாகிறதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த எட்டுக் குணங்கள், "அபஹதபாப்மா, விஜரோ, விம்ருத்யு:, விஶோக:, விஜிகத்ஸோ:, அபிபாஸ:, ஸத்யகாம:, ஸத்யஸங்கல்ப:" என்கிற வாக்யத்தில் கண்டவைகள். இவைகளின் அர்த்தம்,—'பாபமெல்லாம் நீங்கினவன்,' 'கிழத்தன மில்லாதவன்,' 'மரணமில்லாதவன்,' 'துக்கமில்லாதவன்,' 'பசியில்லாதவன்,' 'தாகமில்லாதவன்,' 'நினைத்த தெல்லாம் வாய்ந்தவன்,' 'நினைத்தபடி யெல்லாம் செய்யவல்லவன்' என்பனவாம். இந்தக் குணங்கள் நாசிகேதாக்நிவித்யையினால் ஸித்திக்குமென்பது, இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'நபயம் கிஞ்சநாஸ்தி,' 'ஶோகாதிக:,' 'மோததே ஸ்வர்க்கலோகே' என்கிற வாக்யங்களால் தெரிகிறது. இதனால், நாசிகேதத்தால் அடையும் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷமேயாகும். இது "அபயம் திதீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதம் ஶகேமஹி" என்று முடிவிலுள்ள அநேக வாக்யங்களால் நிஶ்சயமாகிறது. இவைகளை யெல்லாம் ஆலோசிக்குமிடத்து, மூன்றாவது வரத்தாற் சொல்லப்போகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்துக்கு அங்கமாக யமன் நசிகேதஸுக்கு உபதேசிக்கிற அக்நிவித்யை அந்த உபாஸநத்தின் மூலமாகப் ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்றும், இதுதான் ஸ்வர்க்கமென்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படுகிற தென்றும் தோன்றுகிறது.

டி. ராஜகோபாலாசாரியர்.

ஸ்ரீ:.

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

3. ஶரீர ஶரீரி ஸம்பந்தம்.

சேதநா சேதநங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரளயகாலத்தில் நாமரூபமற்றிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை ஒன்று, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸ்தூலாவஸ்தை ஒன்று, ஆக இரண்டுவித அவஸ்தை உண்டு என்றும், இந்த இரண்டுவித அவஸ்தையிலும் இவை ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரமாகவும், ஈஶ்வரன் இவைகளுக்கு ஶரீரி-(அதாவது ஆத்மா) வாகவும் இருக்கிறானென்றும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஶரீர ஶரீரி ஸம்பந்தத்தைச் சற்று விசாரிப்போம்.

இதை விசாரிக்குமுன், இரண்டொரு விஷயங்களை நாம் தெளிவாக மனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவஶ்யம்.

முதலாவது—அவரதத்வங்களாகிற சேதநம் அசேதநம் இவை இரண்டும் ஈஶ்வரனைப்போல நித்யங்கள்; ஒருபொழுதும் அவைகளுக்கு நாஶமென்பது ஏற்படாது. ஆனால், ஈஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால், அசேதநங்களுக்கு விகாரமென்கிற மாறுதலும், சேதநங்களுக்கு இயற்கையாகத் தமக்குள்ள பூர்ண ஜ்ஞாநத்திற்குத் தங்கள் கர்மாநுகுணமாக ஒரு குறைவும் ஏற்படுவது உண்டு. ஈஶ்வரன்தான் இவ்விதமாக ஸங்கல்பித்து அசேதநங்களுக்கு மாறுதலையும், சேதநங்களுக்கு ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தையும் எப்பொழுது செய்கிறானோ, அப்பொழுது அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம். இல்லாத சேதநா சேதநங்களைப் புதிதாக உண்டுபண்ணுவதென்பதே 'ஸ்ருஷ்டி' என்னும் ஶப்தத்திற்கு அர்த்தமன்று.

ளெல்லாம் அங்கியான ப்ரஹ்ம வித்யையால

இரண்டாவது—இப்படி சேதநங்களுடைய ஸ்வதஸ் ஸித்த மான பூர்ண ஜ்ஞாநத்தின் குறைவுக்கு ஈச்வரஸங்கல்பம் காரண மானாலும், சேதநங்களுடைய கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாகவே ஈச்வரன் ஸங்கல்பிக்கிறான்; அப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் அநாதி காலமாக இருக்கின்றன: இந்தக் கர்மங்கள் எவ்வளவு வரையில் நசிக்காமல் இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுவரையில்தான் சேதநங்க ளுக்குப் பந்தமுண்டு. கர்மங்கள் நசித்தால், பந்தம் விட்டு மோ க்ஷம் உண்டாகிறது.

மூன்றாவது — இவ்விதமாகக் கர்மங்கள் கழிந்து மோக்ஷம் கிடைத்த பிறகும் சேதநங்களுக்கு ஈச்வரனைக் குறித்திருக்கும் பாரதந்த்ரியம் - (அதாவது அடிமைத்தனம்) போகிறதில்லை. இந் தப் பாரதந்த்ரியமே ஜீவன்களுக்கு லக்ஷணமென்றும் சொல்ல லாம். ஆனால், ஈச்வரன் இவ்வளவு ப்ரபுத்வத்தை வஹித்தாலும், ஜீவன்கள் அவனுக்கு ஸர்வவிதத்திலும் அடிமையானாலும், மோ க்ஷத்தை யடைந்த ஜீவன்கள்விஷயத்தில் ஈச்வரன் மறுபடி யும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை ஸங்கல்பிக்கிறதில்லை. முக்தஜீவன் கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் குறைவன்றியிலே சாச்வத மாகப் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்துகொண் டிருக்கிறார்க ளென்பது நம்முடைய ஸித்தாந்தம்.

இந்த விஷயங்களெல்லாம், பிந்தி ஜீவதத்வத்தை விசாரிக்கும் காலத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்படும்; இப்பொழுது ப்ரக்ருதத் திற்கு உபயோகமானவளவு உரைக்கப்பட்டது.

அவரதத்வத்திற்கும் ஈச்வரனுக்குமுள்ள சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸத்தை, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி என்று மூன்றுவித யோக்யதை உண்டு. ஸத்தை என்பது - ஸ்வரூபம்; லோகத்தில் ஒரு பொருள் புத்திக்குத் தோன்ற வேண்டுமானால் தன்னுடைய அஸாதாரண தர்மங்களைக் கொண்டே தோன்றும். தோன்றும் பொருள் தர்மி; எவைகளால் நிரூபிதமாய்க் கொண்டு அது தோன்றுகிறதோ, அவை தர்மங்கள். தர்ம்யம்சம் மாத்திரம், தனியே புத்திஸ்த மாகாது. அப்படி இருந்தபோதிலும், நிரூபிக்கிற தர்மங்கள் வேறே, நிரூபிக்கப்படும் தர்ம்யம்சம் வேறே என்பது எல்லாரா லும் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்தது. இப்படி தனக்கு அஸாதாரண

மான தர்மங்களாலே நிரூபிதமாய்க்கொண்டு புத்திஸ்தமாகிற தர்ம்யம்ஸத்தைத்தான் ஸ்வரூபம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்திதி யாவது - இந்த ஸத்தையின் காலாந்தரானுவ்ருத்தி; அதாவது - ஒரு க்ஷணம் மற்றொருக்ஷணம் என்கிற கால விபாகங்களுடன் வஸ்துவுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுண்டோ அந்த ஸம்பந்தத்தின் தொடர்ச்சிக்குத்தான் ஸ்திதி யென்று பெயர் வழங்குகிறது. ப்ரவ்ருத்தி என்றால், வ்யாபாரம். ஆகையால், நிவ்ருத்தியையும் குறிக்கும்; நிவ்ருத்தி என்பதும், 'செய்கிறதில்லை' என்கிற ஸங்கல்ப ரூபமானபடியால் ஒரு வ்யாபாரம்தான்.

இந்த ஸத்தை, ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி என்னும் இம்மூன்றும் ஈச்வரனுக்கு முண்டு; அவரதத்வ மாகிற சேதநா சேதநங்களுக்கு முண்டு. அவை ஈச்வரன்விஷயத்தில் மற்ற எதையும் சார்ந்தனவல்ல; அவரதத்வத்தின்விஷயத்தில் அவை ஈச்வராதீநங்கள். ஈச்வராதீநங்களான ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைத்தா யிருப்பதால், அவரதத்வம் ஈச்வரனுக்கு சரீரமென்றும், அவரதத்வத்தின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் தன் அதீநங்களாக இருப்பதால் ஈச்வரன் அவரதத்வத்திற்கு சரீரியென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. அதாவது - ஒரு வஸ்துவின் ஸத்தை முதலியவை மற்றொரு வஸ்துவைச் சார்ந்தனவாக இருந்தால், அந்த வஸ்து சரீரமென்றும், மற்றொன்று சரீரியென்றும் ஏற்படுகிறது.

சார்ந்திருப்பது என்றால் என்ன? சார்தல் அல்லது அதீநத்வம் இருவகைப்படும். அவையாவன - ஸ்வரூபாதீநத்வம், ஸங்கல்பாதீநத்வம். ஸ்வரூபாதீநத்வமாவது - 'எது ஆச்ரயமோ அது இல்லையாகில், எவை சார்ந்திருக்கின்றனவோ அவையுமில்லையாம்' என்று யுக்தி சொல்லும்படி நிற்கை. ஸங்கல்பாதீநத்வமாவது - 'ஆச்ரயம் இருந்தபோதிலும் அதற்கு இச்சை அல்லது ஸங்கல்ப மில்லையாகில், சார்ந்திருக்கும் வஸ்துக்களும் இல்லையாகிவிடும்' என்னும்படி நிற்கை. அவரதத்வத்தின் ஸத்தையும் ஸ்திதியும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதீநங்கள். அதாவது - எப்படியானால் ஈச்வரன் தன்னுடைய ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்களுக்கும் இன்னும் மற்ற விசேஷணங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறானோ, அப்படி அவரதத்வத்தின் ஸத்தை ஸ்திதி இவை யிரண்டுக்கும்

ஆதாரமாக இருக்கிறான். இந்தக் காரணத்தாலேதான், ஈச்'ச வரனை ஆதாரமென்றும், அவரதத்வத்தை ஆதேயமென்றும் சொல் லுகிறார்கள். அவர தத்வத்தின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இம் மூன்றும், ஈச்'சவரஸங்கல்பாதீநங்கள். அதாவது - ஈச்'சவரன் இச்சி த்தால் அவரதத்வம் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு யோக்ய மாகிறது; இச்சிக்காவிட்டால் அவைகளுக்கு யோக்யமாகாமற் போய்விடும். ஆனால், இது ஸம்பந்தமாக ஒரு ஆக்ஷேபம் உண் டாகலாம். அவரதத்வமாகிற சேதநா சேதநங்கள் நித்யங்க ளென் றும், சேதநங்களுக்கு ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும் அசேதநங்களுக்கு மாறுதலும் ஏற்படக்கூடுமே யொழிய நாசமென்பது உண்டா காது என்றும் முந்திச் சொல்லி யிருக்கையில், இப்பொழுது 'ஈச்'சவரனுடைய இச்சை யில்லாவிடில் அவரதத்வம் இல்லையாகி விடும்' என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? இவ்விதமான ஆக்ஷே பத்திற்கு இடமில்லை. ஏனெனில், ஈச்'சவரனுடைய ஸங்கல்பம் - நித்யமென்றும், அநித்யமென்றும் இருவகைப்படும். அநித்யமான பதார்த்தங்கள் அநித்யமான இச்சையால் உண்டாகின்றனவாகவும், நித்யமான பதார்த்தங்கள் நித்யமான இச்சையால் உண்டாகின் றனவாகவு மிருக்கின்றன. இப்படி அவரதத்வத்தின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஈச்'சவர ஸங்கல்பத்திற்கு அதீநமாக இருக்கிற படியால், ஈஶ்வரனை நியந்தாவென்றும், அவரதத்வத்தை நியாம்ய மென்றும் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். ஆகையால், அவரதத்வம் ஈச்'ச வரனுக்கு ஆதேயம், நியாம்யம்; ஈஶ்வரன் அவரதத்வத்திற்கு ஆதாரன், நியந்தா என்பது ஸித்தம்.

இப்படி ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ஆதேயமாகவும், நியாம்யமாகவு மிருந்தாலும், ஏதாவதொரு வ்யாபாரத்தைச் செய்து அந்த வ்யாபாரத்தின் பயனைத் தானே அநுபவிப்பது கூடும். அப்படி இந்தச் சேதநா சேதநங்கள் தங்களுடைய வ்யா பாரங்களின் பயனைத் தாங்களே அநுபவிக்கிறார்களா? இல்லா விட்டால் ஈச்'சவரன் அநுபவிக்கிறானா? அதாவது-ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி விஷயங்களிற் போலப் பலன்விஷயத்திலும் சேதநா சேதநங்கள் ஈஶ்வராதீநங்களோ? என்கிற கேள்விகளுக்கு நம் ஸித் தாந்தம் சொல்லும் உத்தரமாவது: — சேதநர் தமது ப்ரயோ ஜநத்திற்காகவே வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவராக மேலுக் குக் காணப்பட்ட போதிலும், ஈஶ்வரனுடைய ப்ரயோஜநத்தை

உத்தேசித்தே ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவர்; கேவலம் தமது ப்ரயோஜநத்திற்காக ப்ரவ்ருத்திப்பது அவர்களுடைய ஸ்வரூபமன்று என்பதுதான். அதாவது - சேதந அசேதநங்கள் என்னும் இவ்விருவகைப்பட்ட அவாதத்வம் முழுவதும் ஈஸ்வரனுக்காகவே ஏற்பட்டது; அவாதத்வத்தின் ப்ரவ்ருத்தியினால் உண்டாகும் பலனுக்கு ஈஸ்வரனே பாத்ரம். கர்ம பந்தத்தை விலக்கிக்கொள்ளவேணு மென்னும் ஆவலுடன் ஈஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து அவனுடைய க்ருபையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் முமுக்ஷுக்களுடைய பரமோத்தேஶ்யமான கருத்து, பகவானுக்குக் கைங்கர்யத்தைச் செய்து அவனுடைய முகோல்லாஸத்தைப் பிறப்பிப்பதி லிருக்கும் ருசியே யொழிய வேறு ஸ்வப்ரயோஜந மொன்று மன்று. "க்ஷணம் ஹொஜ்யம் உநக்ஷ்யாணாஉ உஜதம் தக்ஷிவளகலாம—ஶுவஶ-ஏ விடிஶுணாஹாரள ஸஹொ உாஹெஸுக ஜீவநாஃ" என்கிறபடி தம்தம் அபிமாநத்திற்குத் தகுந்தபடி யன்றோ புருஷார்த்தங்கள் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. ஸத்துக்களுக்குப் புருஷார்த்தம் பகவத்தாஸ்யமே. இப்படித் தன் ப்ரயோஜநத்திற்காகவே சேதநா சேதநங்களை அங்கீகரித்து அவற்றால் தான் ஒரு அதிஶயத்தைப் பெறுகிறபடியால் ஈஸ்வரனே ஶேஷியென்றும், அப்படி ஈஸ்வரனுக்கு ஒருஅதிஶயத்தைச்செய்யும்பொருட்டே அங்கீகரிக்கப்படும் சேதநாசேதநங்களை ஶேஷங்களென்றும் நமது ஸித்தாந்திகள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள்.

இந்த ஶேஷ ஶேஷி ஸம்பந்தத்தைச் சற்றுத் தெளிய விசாரிப்போம். வேதார்த்தஸங்க்ரஹ மென்னும் க்ரந்தத்தில் "வரஶ தாதிஶயாயாநெஹ்யா உவாஜெயதஜெவ யஸ்ய ஹுரூவம் ஸஶெஷஃ வரஃ ஶெஷீ" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அர்த்தமாவது - எந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் மற்றொரு வஸ்துவிற்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்தை உண்டுபண்ணவேணு மென்னும் விருப்பத்தால் அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது என்கிற தன்மையாகவே யிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்து மற்றொன்றைக் குறித்து ஶேஷன்; மற்றொன்று ஶேஷி. இந்த லக்ஷணத்தைப் பரிஷ்கரித்

துப் பார்க்குமளவில், நிஷ்க்ருஷ்டமாக ஏற்படுவது என்னவெனில்-எந்தவஸ்துவின் பரமப்ரயோஜநமாவது மற்றொரு வஸ்துவின் ப்ரயோஜநமாகவே இருக்கிறதோ, அந்த வஸ்து ேஷன்; மற்றொன்று ேஷீ என்பதுதான். ஆடையாபரணங்களின் முக்கியமான ப்ரயோஜநம், எந்தத்தேஹத்தால் அவைகள் தரிக்கப்படுகின்றனவோ அந்தத் தேஹத்தின் ப்ரயோஜநமேயொழிய, தங்களுக்கு ஒரு அதிஶயத்தைச் செய்துகொள்வதன்று; ஆகையால், ஆடையாபரணங்களை ஶேஷங்களென்றும், தேஹத்தை ஶேஷியென்றும் சொல்லக் கூடும்; இம்மாதிரியாகவே வேலைக்காரன் ஶேஷனாகவும், யஜமானன் ஶேஷியாகவு மாகிறான். இதுபோலவே, சேதநாசேதநங்களாகிற ஸகலவித அவரதத்வத்தின் ப்ரயோஜநமும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு அதிஶயத்தைச் செய்வதுதான் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடியால், ஈஶ்வரனைப்பற்ற அவரதத்வம் முழுவதையும் ஶேஷமென்றும், ஈஶ்வரனை ஸர்வஶேஷியென்றும் வ்யவஹரிக்கிறோம். ஆனல், 'பகவான் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுச்சுதே, இந்த அவர தத்வத்தால் அவனுக்கு எவ்விதமான அதிஶயம் உண்டாகக் கூடும்?' என்று தோன்றலாம். 'அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்' என்கிற ஶப்தத்தின் அர்த்தம் இச்சை ஜநிக்கும் பொழுது அந்த இச்சையைத் தடைப்படாமல் நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் ஶக்தியை யுடையவன் என்கிறதானபடியால், அம்மாதிரியான ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லை. ஆகையால், இவ்விஷயமாக நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற் சொல்வது யாதெனில், சேதநா சேதநங்களெல்லாம் ஈஶ்வரனுக்கு ஒரு அதிஶயத்தைச் செய்வதையே பரமப்ரயோஜநமாக வுடைத்தா யிருக்கின்றன; ஈஶ்வரன் அந்த அதிஶயத்தைத் தன் ப்ரயோஜநமாகவே அடைகிறான்; ஆகையால், ஈஶ்வரன் ஶேஷீ, மற்றவை யெல்லாம் ஶேஷம் என்பதுதான்.

இப்படி சேதநா சேதநங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரன் ஆதாரன், நியந்தா, ஶேஷி என்றும்; ஈஶ்வரனைப்பற்ற அவரதத்வம் முழுவதும் ஆதேயம், நியாம்யம், ஶேஷம் என்றும் ஏற்பட்டது. இவ்விதமான ஆதேயத்வம் முதலியவைகள் சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிக்கு இருக்கும் ஸம்பந்தந்தான் ஶரீர ஶரீரிஸம்பந்தம்.

ஈஸ்வரன் ஶரீரியென்று சொல்ல மூன்றுவித லக்ஷணங்கள் உண்டு:—

(1) சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் சேதநாசேதநங்களைப்பற்ற ஈஸ்வரன் தாரகனு யிருக்கிறான்,

(2) சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் அவைகளைப்பற்ற ஈஸ்வரன் நியந்தாவாக இருக்கிறான்,

(3) சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் அவைகளைப்பற்ற ஈஸ்வரன் ஶேஷியாக இருக்கிறான்.

இந்த அர்த்தத்தை லோக அநுபவத்திலும் காணலாம். நம்முடைய கரசரணுதிகளுடன் கூடிய தேஹத்தை ஶரீரமென்றும், ஆத்மாவை ஶரீரியென்றும் சொல்வதற்குக் காரணம் இதுவே. ஆத்மா இருக்குங் காலம்வரையில் இருந்து, ஆத்மா விட்டபோது அழிகையாலே தேஹத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் தார்ய தாரக ஸம்பந்த மிருக்கிறதென்றும், ஜாக்ரதாதி தஶைகளில் ஆத்மா தன் ஸங்கல்பத்தால் தேஹத்தை விழாதபடி தாங்குகிறபடியால் அவற்றிற்கு நியாம்ய நியந்த்ரு ஸம்பந்த மிருக்கிறதென்றும், தேஹத்தின் பரமப்ரயோஜநம் ஆத்மாவுக்கே அதிஶயம் செய்கை யாகையாலே அவற்றிற்கு ஶேஷஶேஷி ஸம்பந்த மிருக்கிறதென்றும் காண்கிறோம்.

இப்படி ஈஸ்வரனுக்கும் சேதநா சேதநங்களுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தைத்தான் நம் ஆசார்யர்கள் நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு முக்கியமான அர்த்தமாகவும், மற்றுமுள்ள ஸித்தாந்திகளொருவருக்கும் இசையாதே நம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமான அர்த்தமென்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

திராவிடவேத தாத்பரியம்.

(தொடர்ச்சி.)

11. இரண்டாவது—ஜீவஸ்வரூபம்; இதை "உடல்மிசையுயி ரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" (I. 1. 7), "உம்முயிர் வீடுடை யான்" (I. 2. 1) (உயிரை வீடாக வுடையான்) என்றும், "அடி யேனுள்ளா னுடனுள்ளான்" (VIII. 8. 3) என்றும்; ஜீவன் பகவானுக்குப் பிரகாரம்; அதாவது-ஜீவன் அவனுக்கு ஶரீரத்தைப் போன்ற வஸ்து; அவனன்றி இருக்கக்கூடிய வஸ்து வன்று; கேவ லம் அடிமையாக இருக்கிறது என்பதை நிச்சயித்தார். இப்படி யிருக்கும் இருப்பு, 'ஶேஷத்வம்' என்று நமது ஸித்தாந்தத்திற் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஜீவஸ்வரூபம் பஞ்சபூதங்களாகப் பரி ணமிக்கிற ப்ரக்ருதியாகிற அசித் என்னும் வஸ்துவுக்கு மேற்பட் டதான ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுடையது என்று "கண்கள் சிவ ந்து" என்னும் எட்டாம்பத்தில் எட்டாந் திருவாய்மொழியிற் சொல்லி, பகவான் தவிர வேறொருவஸ்துவுக்கு இது அடிமைப் பட்டதன்று என்று 8-ம் பத்தில் "கருமாணிக்கமலை" என் கிற 9-வது திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் தம்மை ஒருநாயகி யாக வைத்துக்கொண்டு "அருமாயன்பே ரன்றிப் பேச்சிலள்" (VIII. 9. 10) என்று ஜீவஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்தார். நாலாம் பத்தில் "ஏறாளு மிறையோன்" என்கிற திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய இஷ்டத்துக்கு அநுகுணமில்லாமற் போனால், நாம் இஷ்டப்படக்கூடிய ஸகலவஸ்துக்களும் விடவேண்டிய விஷயங் கள் என்றும் சொல்லி, ஶேஷத்வத்தையே பிரதாநமாக, பகவான் கவராத "உயிர்குறைவிலமே" என்று தமக்கு உயிர் உள்பட யாதொன்றிலும் இஷ்டமில்லை, ஒன்றும் வேண்டாம் என்றும் ஜீவஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டார்.

12. மூன்றாவது—உபேயம் என்று சொல்லப்பட்ட முடிவில் லடையப்படும் நிரந்தரமான மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபம்; 'இது பக

வான் திருவடிகளிற் செய்யும் கைங்கரியம்தான்' என்று "ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழுவிலா அடிமைசெய்ய வேண்டும்" என்றும் (III. 3. 1), "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" (IV. 8. 2.) என்றும், "முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்" (VIII. 5. 7.) என்றும், ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் அவன்திருவடிகளிற் செய்யும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்றும், அந்த அடிமைசெய்கிற கைங்கரியம் பகவானுடைய முகோல்லாஸத்துக்கே தவிரத் தனக்குவரும் லாபத்துக்காகவன்று என்பதை "எம்மாவீட்" டில் (II. 9.) "எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்", "நின் செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து", "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்று நிச்சயித்தார்.

13. இப்படி அடிமையாயிருந்தால் கைங்கரியம் அவனோடு நில்லாது, பகவானுடைய பக்தர்களாகிய பாகவதர்கள் கைங்கரிய பர்யந்த மாகவேணுமென்று "பயிலும் சுடரொளி" (III. 7.), "நெடுமாற்கடிமை" (VIII. 10.) என்கிற திருவாய்மொழிகளிலே அருளிச்செய்தார். பாகவதர்களை "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை, நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும், வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்றுள், கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் எம் அடிகள்" (ஸ்வாமி) என்றும், "அடியாரடியார்தம் அடியா ரடியோங்களே" என்றும் (III. 8.) மேற்சொன்ன இரண்டு திருவாய்மொழிகளில் பரக்க அருளிச்செய்து, "அடியார் குழாங்களோடு உடன் கூடுவது என்று கொலோ" (II. 3. 10) என்று பிரார்த்தித்தபடி "அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோ டிருந்தமை" (X. 9. 11.) என்று முடிப்பதால், அந்தக் கைங்கரியம் பாகவத கைங்கரியத்தோடு முடியும் என்றும், பகவத் பாகவத கைங்கரியம்தான் புருஷார்த்தம் என்றும் ஏற்பட்டது.

14. ஸுகரூபமான இந்தக் கைங்கரியானுபவம் போக்யமாய் மஹா ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமது என்பதை "உயர்வற உயர் நல முடையவன்" என்று இவ்வளவு என்று அளவிடக் கூடாத ஸமஸ்தகல்யாண குணமுடையவன் என்றும், "சுவையன்" "திரு [illegible]" (I. 9. 1.) "[illegible]" (I. 7. 3.)

"அப்பொழுதைக் கப்பொழுது என்னாராவமுதம்" (11. 5. 4.) என்று இந்தப் போகத்தை நித்யமாய் க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் புதியதான அம்ருதரூபம் என்று சொல்லி, "உகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்" என்றும், இதுவே எப்போழ்தும் வேண்டும் என்று "ஈதே யான் வேண்டுவது எந்தாய்" என்றும் பகவத் குணங்களை அனுபவிக்கும் அநுபவத்தால் உண்டாகிற ஸந்தோஷத்துடன் கூடிய பகவத் பாகவத கைங்கரியம்தான், ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் ஒருவன் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தமாகிற பயன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

15. நான்காவது—இப்படிப்பட்ட ஒப்பில்லாத புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்கு விரோதியின் ஸ்வரூபம்; முதற்பத்தில் "வீடு மின்முற்றவும்" என்கிற இரண்டாம் திருவாய் மொழியில் பகவானைத்தவிர இதர விஷயங்களில் ஒருபற்று உண்டாவதற்குக் காரணமான அஹங்காரம் மமகாரம் கூடாது என "நீர் நுமதென்பதை, வேர்முதல் மாய்த்து" என்றும், அநித்யமான தொரு பொருளை உத்தேசித்து ஸேவிக்கத் தகாதவர்களை ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் செய்வது கூடாதென்று "சொன்னால் விரோதம்" என்னுமிடத்தில் "வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியே னல்லேன், ஆய்கொண்ட சீர்வள்ள லாழிப்பிரா னெனக்கேயுளன், சாய்கொண்ட விம்மையுஞ் சாதித்து வானவர் நாட்டையும், நீகண்டுகொள் ளென்று வீடுந்தரும் நின்று நின்றே" என்றும், ஐசுவரியம் அநித்யமென்பதற்கு "ஒருநாயகமா யோட வுலகுட னண்டவர் ... ... பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சைதாங்கொள்வர்" (III. 9. 9.) என்றும், சிலர் மோக்ஷம் என்று சொல்லுகிற ஜீவாத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமும் வேண்டாமென்றும் அநேக இடங்களில் வெளியிட்டார். ஶரீரஸம்பந்த காரணமாய் வரும் பந்துக்கள் நிஜமான பந்துக்களல்ல ரென்று "கொண்ட பெண்டிர்" என்னும் திருவாய்மொழியில் "கொண்ட பெண்டிர் மக்க ளுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும், கண்டதோடு பட்டதல்லால் காதல் மற்றியாதுமில்லை" என்றும், "சுற்றத்தவர் பிறரும் ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள்போற் சுவைப்பர்" என்றும் இப்படி விடும்படியான அநேக கதைசொன்னார். விடுகிறதென்றால் வஸ்துக்களை நசிப்பிக்க முடியாது: ஜகத்தை விட்டு இன்னுமோரிடம் எப்படி போகிறது? அவைகளில்லாத இடம் போக முடியாது. ஆகையால், புத்தியால் "யானே என

தன்றே யென்றிருந்தேன்'' என்றும், "நீர் நுமது'' என்னும் எண்ணத்தைத் தவிர்ந்து தேகத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுமல் தேகஸம்பந்தமான விஷயங்களில் என்னுடையது என்கிற புத்தியைத் தவிர்த்து "இறைசேர்மின்'' என்கிறபடி பகவானிடத்தில் பற்றுச் செய்வதுதான் விடுகிறது (II. 2.) என்பதற்கு அர்த்தம் என்றும் உபதேசித்தார்.

16. ஐந்தாவது—உபாயம்: இப்படிப்பட்ட விரோதியை நிவர்த்திசெய்து மேற்சொன்ன மேலான புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு உபாயம் (வழி) ப்ரபத்திதான். பரதகண்டமாகிற இத்தேசத்தில் வெகுகாலமாக அநுஷ்டிக்கப்படும் பாகவதமதம் என்றும், சரணுகதி அல்லது ப்ரபத்தி ஶாஸ்திரம் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸித்தாந்தம் அநாதி. அதற்கு ஆதாரமாக உபநிஷத்துகளிலும், ஸ்ரீபகவத்கீதையிலும், ஸ்ரீபகவத்சாஸ்திரமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராத்திர ஸம்ஹிதைகளிலும், இராமாயணத்திலும் அநேக பிரமாணங்க ளிருக்கின்றன. வேதாந்தங்களில் முக்கியமாய் விவரிக்கப்படும் மோக்ஷமார்க்கம் - பக்தியோக மென்றும், பிரபத்தியோக மென்றும் இருவகைப்படும். தத்காலத்தில் பக்தியோகம் என்கிற உபாயம் நமக்குள் அநுஷ்டாநத்திலில்லை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ப்ரபத்தி ஶாஸ்திரத்தைத் தான் இப்போது அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். இந்த ஸித்தாந்தத்தை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு, ப்ரபந்நர்கள் என்று பெயர். ஆழ்வார்களில் முக்கியரான நம்மாழ்வார் "பிரபந்நஜன கூடஸ்தர்'' என்று சொல்லப்படுவர். இந்தப் பிரபத்தி யென்னும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரிக்குமுன், பக்தி மார்க்கமென்று சொல்வதைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வோம்.

17. ஐஶ்வரியம் முதலான எந்தப் பயனையும் உத்தேசிக்காமல், 'நான் செய்தேன்,' 'என்னுடையது', 'எனக்காகச் செய்தேன்' என்கிற எண்ணத்தைத் தவிர்த்துப் பகவதாராதநரூபமாய்த் தன்னுடைய வர்ணுஶ்ரம தர்மங்களையும், தபஸ் தாநம் யாகம் முதலிய கர்மங்களையும் அநுஷ்டிப்பது - கர்மயோகம். இப்படி இதை வைராக்யத்துடன் ஸகலமும் பகவததீநம் என்று ஒருவன் அநுஷ்டித்தால் ஜீவாத்ம தர்ஶநம் உண்டாகும். மநஸ்ஸை ஜயித்துப் பரிசுத்தமான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தில் தானே நிற்கை - ஜ்ஞாநயோகம். இந்தக் கர்ம ஜ்ஞாநயோகங்களை அங்கமாக வுடையது - பக்தியோகம். பகவானுக்கே என்று அற்றுத் தீர்ந்த ப்ரீதியோடு

வேதாந்தத்திற் சொன்னபடி பகவானையும் அவனுடைய குணங்களையும் த்யாநம் முதலானவை செய்து பரம புருஷனிடத்தில் ஆராத பக்தியைப் பண்ணி அந்தப்பரமபக்தியால் பகவானை அடைகிறது - பக்தியோகம். இப்படி உபநிஷத்துகளிற் சொல்லிய கர்ம ஜ்ஞாந யோகங்களை அங்கமாக வுடைத்தான பக்தியோகம் முதல் மூன்று வர்ணத்தார்மாத்திரமே அநுஷ்டிக்கக்கூடியது. மிகுந்த அப்யாஸம் வேணும், அநுஷ்டிக்கிறது மிகவும் கஷ்டம், ஆயுஸ் முழுவதும் அந்தத் தியாநத்திலேயே யிருந்து அந்திம தசையில் அதே தியானமும் ஜ்ஞாபகமு மிருந்தால்தான், பக்தி யோகம் பிரயோஜநப்படும். இந்த மாதிரியான நிர்ப்பந்தங்கள் பிரபத்தி மார்க்கத்துக்கு இல்லை. ஆழ்வார் இந்த மார்க்கத்தை வெளியிடுவதை இனிச் சொல்வோம்.

18. 5-ம் பத்தில் "நோற்றநோன்பு" என்ற திருவாய்மொழியில் "நோற்ற நோன்பிலேன்; நுண்ணறிவிலேன் ஆறு எனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றும், ஷை பத்தில் "ஆராவமுது" என்கிற திருவாய்மொழியில் (1) "களைவாய் துன்பம், களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்", "கழல்கள் அவையே சரணாக்கொண்ட" என்றும், கர்மஜ்ஞாந யோகத்தோடு கூடிய வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட பக்தியோகம் செய்யத் தனக்குச் சக்தியில்லையென்றும், பகவான் ரக்ஷித்தாலும் சரி விட்டாலும்சரி வேறுகதியில்லை யென்றும், ஷை பத்தில் "மானேய் நோக்கு" என்கிற திருவாய்மொழியில் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களை ஶாஸ்திரப்படி அநுஷ்டிக்க முடியாதிருக்கும்போதும், அளவில்லாத பக்தியினால் பரவசமாய்ப்போய் மெலிந்து "வைகலும் வினையென மெலிய மனம் பெருமானடிமேல் செம்மைகொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்றும், ஷை பத்தில் "பிறந்தவாறு" என்னும் திருவாய்மொழியில் "எனதாவியை யுருக்கியுண்கிற" என்று தரித்து நின்று, அவன்குணங்களை அநுபவிக்கமாட்டாமல் மநஸ் கரைந்துபோய் "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்" என்றும், இன்னும் அநேக இடங்களில் "ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலிலேன்" (X. 10. 3.) என்றும், "திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினோ" (IV. 1. 1.), "புகலொன்றில்லா வடியேன்" (VI. 10. 10.) என்றும் சொல்வதால், பகவானே உபாயம் என்கிறார்.

19. இந்த ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தை ஸகலஜாதியாரும அநுஷ்டிக்கலாம். இவன் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் "கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட" (V. 8. 11.), "உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" (VI. 10. 10.) என்று அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றவேண்டியதுதான் அவசியம் என்றதாயிற்று. "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" (V-8. 8.) என்றும், "நாள்தோறும் ஏகசிந்தையனாய்" (V. 10. 11.) என்றும் சொல்வதால் அவனே உபாயமென்பதில் மகா விஶ்வாஸமான அத்யவஸாயம் [அதாவது முழுநம்பிக்கை] தான் முக்கியம் என்று ஏற்படுகிறது. எப்படிப்பட்ட பாபம் செய்தவரும் இந்த வழியை அநுஷ்டித்துக் கடைத்தேறலாம் என்று "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" (111. 3. 4), "ஒப்பிலாத் தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு" (111. 9. 4.) என்கிற இடங்களில் ஸூசிக்கப்படுகிறது. இந்த வழியே ஸௌகரியம், ஸுலபம் என்று "சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையும்" (IX. 1. 7.) என்பதால் தெரிகிறது.

20. இந்த ப்ரபத்தி ஶாஸ்திரத்தை அநுஷ்டித்துத் தத்வத்தைத்தெரிந்தால் ஸகலத்துக்கும் பகவானே காரணம்; அவனுடைய கடாக்ஷந்தான் முக்கியம்; வைராக்யம் உள்பட ஸகலத்தையும் அவனே உண்டுபண்ணுகிறவன் என்று ஏற்படும். "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" (II. 7. 8.) என்றும், "மருவித் தொழு மனமேதந்தாய்" என்றும், "மயர்வற மதிநல மருளினன்" (II. 7-8) என்றும் சொல்லுகையால் வைராக்ய முண்டான பிற்பாடு பகவதநுபவத்துக்கு வேண்டிய பக்தியையும் அவனே உண்டுபண்ணுகிறான்; "காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனிநங் கண்ணன்" என்று சொல்வதனால், அந்தப் பக்தியைப் பெருகப்பண்ணினதும் பகவானே; அசித் அல்லது பிரக்ருதி யென்கிற மஹத்தத்வத்தையும், ஜீவன் என்கிற அதற்கு மேற்பட்ட வஸ்துவையும், இந்த இரண்டுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனை ஸர்வேஶ்வரனையும், பூர்ணமாய்ப் பிரத்யக்ஷம்போல் ஸாக்ஷாத்கரித்த பிற்பாடும் இத்தனையும் கபளீகரிக்கும்படியான பெருகின பக்தி தன்னுடையது என்று "அதனிற் பெரிய என்னவா" (X. 10.) என்று அந்தப் பக்தியின் எல்லையைச் சொல்லி "என்அவாஅறச் சூழ்ந்தாய்". "அவா அற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்" என்று

தம் வாயாலேயே தாம் மோக்ஷத்தை யடைந்ததையும் அருளிச் செய்தார். பக்தியோகநிஷ்டனுடைய முதிர்ந்த கடைசிநிலைதான் இந்தப் பிரபந்நனுடைய நிலையும் என்று சொல்லலாம்.

ஆகவே, (1) பரமாத்மா—ஸ்ரீலக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணன், (2) ஜீவன்—அவனுக்கே சரீரமாக அடிமைப்பட்டவன், இன்னொரு வஸ்துவுக்கு அடிமைப்பட்டவனன்று, இப்படி சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வமே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், (3) பகவத் குணங்களை அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தா லுண்டான ஆநந்தத்தோடு கூடிய பகவத் பாகவத கைங்கரியம்—நாம் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தம் அல்லது பயன், (4) அஹங்காரம் மமகாரம்—இதற்கு விரோதி, (5) இந்த விரோதி நிவர்த்திக்கும் புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்கும் உபாயம்—பகவான் திருவடிகளே என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியால் அர்த்த பஞ்சகத்தை நிஶ்சயித்தார்.

(இன்னும்வரும்.)

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

“ தண்ணீரும் கோபமும் தாழ்ந்தவிடத்தில்” என்கிறபடி பராக்ரமத்தைத் தாழ்ந்தவர்களிடமே செலுத்துவது மானிடர்களுக்குள்ள ஸ்வபாவம். பகவான் பக்கலிலும் இந்த ஸ்வபாவம் அநுவ்ருத்திக்குமோ? பகவான் செய்த விஷமங்களை ஸஹிக்காமல் யசோதைப்பிராட்டி தாம்பினால் அவரைக் கட்டி “ യദി ശക്നോഷി ഗച്ഛ ” என்று அதட்டினதும், அந்தக்கட்டை நிராக்ஷேபமாகப் பகவான் அங்கீகரித்ததும் ஜகத்ப்ரஸித்தம். “ஐயோ! இப்படி பகவான் கட்டுக்கு உட்படும்படியாச்சுதே!” என்று நாம் யாராவது பரிதபித்தால், நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை இந்தப் பகவான் த்ருடமாகக் கட்டிவிடுகிறாரே! இது என்ன ந்யாயம்? பகவானோ, மனிதர்களோ, எல்லாருக்கும் வஶ்யர்கள்பக்கல் வீர்யத்தைச் செலுத்துவது என்பது ஸாமாந்யமாகிவிட்டதே!

“ദാമ്നാ യദി ത്വമസി ദാമനി സന്നിബദ്ധഃ സദ്യസ്തദാവിണാമ-
ഇത വാക്ഷമഷ നിബദ്ധാനാം - ബധ്നാസി ഹന്ത ഹൃദയം
ഹരവന്ദ കമസ്തസ്തവൊദ്ധഹി വശ്യവിഷയെ വിവൃണോതി
വീര്യം.”

ஸ்ரீ:

ப்ர்யேந கபோதீயம்.

‘ஶரணாகதனைப் பகவான் கைவிடமாட்டான்’ என்பதை முக்கியமான விஷயமாகக் கொண்டது, நம்முடைய ஶாஸ்த்ரம். “வ்ரதம் மம” என்றும், “ஏகம் ஶரணம்” என்றும் நமக்குப் பகவானே அபயம் கொடுத்திருக்கையில், நாம் அந்த உபாயத்தைக் கைப்பற்ருமல் வேறு உபாயங்களைத் தேடிப்போவது ந்யாயமன்று. “ஸ்வாநுஷ்டேய ஶாஸ்த்ரோக்த ஸாதநே நஷ்டே ஹேதுநா— ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரமஶ்லோக ஸங்க்ரஹ:” என்று ‘ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லியிருக்கும் ஸாதநாநுஷ்டாநங்களைச் செய்ய ஶக்தியில்லையேயென்று யார் அநுதபிக்கிருர்களோ, அவர்கள் விஷயத்தில் அங்கோபாங்க பூர்த்தியெல்லாவற்றையும் நானே செய்துகொள்ளுகிறேன்’ என்பது சரம ஶ்லோகத்தின் தாத்பர்யமென்று அபியுக்தர்கள் அருளிச்செய்திருக்கையில், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்களில் ப்ரவேஶம் கூட இல்லாமலிருக்கும் நாம், “ஸதாச்ரயோ ஹமேதி ஸம்வதா ஸ்யாயா: பாத்ரம் த்வதீய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே” என்கிறபடி அவனுடைய தயையை அவலம்பித்து அவன் திருவடிளிகல் விழுவதே உசிதம். இந்தத் தர்மம் பலவாருக நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. புராணங்களில் அநேக உபாக்யாந ரூபமாக இந்தத் தர்மத்தையே மஹர்ஷிகள் வெளியிட்டிருக்கிருர்கள். சென்ற ஸஞ்சிகையில் கபோதோபாக்யாநரூபமாக வ்யாஸபகவான் ஸ்ரீ பாரதத்தில் இந்தத் தர்மத்தை வெளியிட்டதைப்பற்றிச் சொன்னேம். இப்பொழுது, ஐந்தாவது வேதமென்று சொல்லப்படும் அந்த ஸ்ரீ பாரதத்திலிருந்தே மற்றுமொரு உபாக்யாநம் எடுத்து எழுதுகிறேம்.

முற்காலத்தில் உஶீநரன் என்னும் ஓர் மஹாராஜன் இருந்தான். அவன் சிறந்த தர்மத்துடன் ராஜ்ய பரிபாலநம் செய்து

வருவதுடன்கூட, தேஹாத்ம விவேகம் பொருந்தி வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு லோபமன்றியில் கர்மாநுஷ்டானங்களை ஸரிவரச் செய்துகொண்டு ஸூக்ஷ்ம தர்மங்கள் எல்லாவற்றையும் தெளிவாக அறிந்தவனாகவும் இருந்தான். ஒருகாலத்தில் அவனுக்குப் பெரியதொரு யாகம் செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்ப முண்டாயிற்று. அப்படியே அந்தராஜா அநேக ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடன்கூட யமுநாநதிதீரத்தி லிருக்கும் ஒரு புண்யஸ்தலத்தில் அந்தயாகத்தை முடித்து அவப்ருத ஸ்நாநம் செய்து ஸந்தோஷமாக ஸதஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருக்குங் காலத்தில், ஓர் புறா அவனுடைய மடியில் வந்து விழுந்தது. அந்தப் புறாவின் பின்னாலேயே அதைத் துரத்திக்கொண்டு மிகுந்த ஆக்ரோஶத்துடன் ஓர் கழுகு வருவதைக் கண்டு, அந்த அரசன் புறாவை நன்றாகக் கட்டியணைத்துக் கழுகைத் தடுக்க, அந்தக் கழுகு தயங்கி நின்று பின்வருமாறு அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று: "ஹே ராஜந், எல்லாஜநங்களும் உம்மை மஹா தர்மாத்மா வென்று புகழ்கிறார்களே! ஏன் இந்த அக்ரமத்தைச் செய்கிறீர்? மிகுந்த பசியால் வருந்தின எனக்குத் தைவிகமாக இந்த ஆஹாரம் கிடைத்தது; அந்த ஆஹாரத்தை எனக்குக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுப்பது மஹாபாபமன்றோ? ஏதோ தர்மம் செய்யவேணு மென்கிற பேராசையினால் பெருத்த அதர்மத்தையே செய்கிறீர்."

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அவ்வரசன், "ஹே பக்ஷிராஜாவே! இந்தப்புறா உம்மிடத்திலிருந்து மிகவும் நடுங்கித் தன்னுடைய ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேணு மென்று என்னை ஶரணமாக அடைந்திருக்கிறதே! இப்படி அபயத்தை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு என்னை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் ப்ராணியை நான் ஸம்ரக்ஷிக்க யத்நிப்பது தர்மமென்று ஏன் உம்முடைய புத்தியில் தோன்றவில்லை? இந்தப்புறாவோ பயத்தினால் ப்ராணன் போய்விட்டதுபோலவே நிஸ்ஸத்வமாகக் கிடக்கிறது. மிகவும் மனங் கலங்கி என்ன செய்யப்போகிறோமென்று நடுங்கியன்றோ என்னுடைய மடியில் வந்து விழுந்தது? அப்படிப்பட்ட ப்ராணியைக் கைவிடுவது அத்யந்தம் நிந்த்யமானதன்றோ? ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லுகிறவர்களுக்கும், லோகத்திற்கெல்லாம் தாயென்று சொல்லப்படும் பசுவைக்கொல்லுகிறவர்களுக்கும், ஶரணாகதனைக் கைவிடு

யிருக்கிறதே!" என்று சொல்ல, அந்தப்பக்ஷி பின்வருமாறு உத்தரம் சொல்லிற்று: "ஓய் அரசனே! எல்லா ஜந்துக்களும் தங்கள் தங்களுடைய தேஹங்களை ஆஹாரத்தால் வ்ருத்திசெய்துகொண்டு ஜீவிக்கின்றன. அருமையான த்ரவ்யம் முதலியவற்றை இழந்து பஹுகாலம் ஜீவித்திருப்பது ஸாத்யம்; போஜநமின்றி ஸ்வல்ப காலம் ஜீவித்திருப்பதுகூட அஶக்யம். இப்பொழுது என்னுடைய பசியோ அதிதீவ்ரமாக இருக்கிறது. இந்த ஆஹாரம் போய்விட்டால் நான் ஜீவித்திருப்பதில்லை யென்பது நிஶ்சயம். நான் ப்ராணனைவிட்டால் என்னையே நம்பி அடுத்திருக்கும் என்னுடைய பெண்டு பிள்ளைகளும் நிஶ்சயமாக நாஶத்தை யடைந்து விடுவார்கள். நீர் இந்த ஒருபுறுவை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு அநேக ப்ராணிகளின் வதத்திற்குக் காரணமாகிறீர். ஒரு தர்மத்தைச் செய்யுங்காலத்தில் அந்தத் தர்மாநுஷ்டாநம் ஏதாவது ஒரு அதர்மத்தை விளைவித்தால், அது மிகவும் கெட்ட தர்மமாகுமே யொழிய ஸரியான தர்மத்தைச் சேராது; ஒரு பிராணிக்கும் விரோதமில்லாமல் தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதுதான் ஸரியான தர்மமாகும். தர்ம ஸங்கடங்கள் நேருங்காலத்தில் குருலாகவவிசாரம்செய்து, எது பெரிதாகவும் ஶ்லாக்யமாகவு மிருக்கிறதோ அதை அநுஷ்டிக்க வேணும். ஒரு ப்ராணியைக் காப்பாற்றிப் பஹுப்ராணிகளின் வதத்தை உண்டுபண்ணுவது பெரிதா? ஒருப்ராணியைக் கெடுத்துவிட்டு அநேகம் ப்ராணிகளைக் காப்பாற்றுவது பெரிதா? என்பதை நீரே ஆலோசித்துத் தர்மநிஶ்சயம் செய்யும்."

இவ்விதமாக யுக்திக்கும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் பொருந்தினது போல மிகுந்த ஸாமர்த்தியத்துடன் பேசின அந்தக் கழுகைப் பார்த்து, "ஹே ஶ்ரேஷ்டமான பக்ஷியே! நீர் தர்மம்சொல்வதைப் பார்த்தால், நீர் பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவாக இருக்கும் கருடன்தானோ வென்று எனக்கு ஸம்ஶயம் உண்டாகிறது. மிகவும் விசித்ரமாக வார்த்தை சொல்லுகிறீர். உமக்கு ஸகல தர்மமும் தெரிந்திருக்கிறதுபோலத் தோன்றுகின்றதே! ஶரணமடைந்தவனைக் கைவிடுவது தர்மமென்று எப்படி நினைக்கிறீர்! உமக்கு ஆஹாரமில்லாமற் போய்விடுகிறதே என்கிற காரணத்திற்காகத் தர்மத்தையும் அதர்மமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இதை விடப் பதின்மடங்கு உயர்ந்த ஆஹாரம் நான் கொடுக்கிறேன்; அதைப் புஜித்துப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்.

பன்றியோ, மானோ, எருமையோ எதை அபேக்ஷித்தாலும் கொடுக்கிறேன்" என்று அரசன் சொல்ல, அதைக் கேட்டு, அந்தப்பக்ஷி, "எனக்கு மற்றொன்றும் வேண்டாம். தைவத்தினால் எனக்குப் பக்ஷ்யமாக விதிக்கப்பட்ட இந்தக் கபோதமே வேண்டும். கழுகுக்குக் கபோதம் ஆஹாரமென்று பஹூகாலமாக ஏற்பட்டிருக்கவில்லையா? ஸாரத்தை அவலம்பிக்காமல் தூர்ப்பலமான துரும்பைப் பிடித்துக்கொண்டு வீணாக மூழ்கிவிடவேண்டாம்" என்று சொல்லிற்று.

இந்த நிர்ப்பந்தத்தைப் பார்த்து மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவ்வரசன், "ஹே பக்ஷியே! ஏன் என்னை வீணிற் க்லேஶப்படுத்துகிறீர்? என்னை ஶரணமடைந்திருக்கும் கபோதத்தை நான் ஒருகாலும் கைவிடமாட்டேன். வம்ஶ பரம்பரையாக எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் மிகுந்த செல்வம் பொருந்திய இந்த ராஜ்யம் முழுவதையும் கொடுக்கிறேன்; இன்னும் எது கேட்டாலும் கொடுக்கிறேன். என்மனத்தை நோகச் செய்யாமல் இந்தக் கபோதத்தைத் தப்புவிக்கும் மார்க்கத்தை நீரே சொல்லவேணும்" என்று கேட்டான். அதைக்கேட்ட கழுகு, "ஹே ராஜந்! கபோதத்தின்பேரில் நீர் இவ்வளவு ஸ்நேஹம் வைத்திருக்கும் பக்ஷத்தில், நான் உம்மை நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. ஆனால், அந்தக் கபோதத்தின் எடையுள்ள மாம்ஸத்தை உம்முடைய தேஹத்திலிருந்து அறுத்துக் கொடுத்தால் எனக்குத் திருப்தி யுண்டாகும்" என்று சொல்ல, அதைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த அரசன் "ஹே பக்ஷியே! நீர் என்னை இப்படிக்கேட்பது எனக்குப் பெருத்த அநுக்ரஹம். ஶரணமடைந்தவன் விஷயத்திலே என்னுடைய ஶரீரம் உபயோகப்படும்படி இம்மாதிரியான ஸூக்ருதம் எனக்கு இருந்ததே! என்னுடைய பாக்யமே பாக்யம்!" என்று ஆநந்தித்துப் பரபரப்புடன் ஓர் தராசு வருவித்து ஒரு தட்டில் அந்தக் கபோதத்தை வைத்து, மற்றொருதட்டில் தன்னுடைய தேஹத்திலிருந்து மாம்ஸத்தைத் தானே அறுத்து வைத்தான். அந்த மாம்ஸம் எடையிற் குறைந்ததைப் பார்த்து, அவ்வரசன் இன்னும் அறுத்து வைக்க, அதுவும் குறைவாக இருந்தது. இப்படி எவ்வளவு வைத்தும் குறைவாக இருப்பதைக் கண்டு, மாம்ஸம் எல்லாவற்றையும் இழந்த அந்த அரசன், தானே தட்டில் ஏறி உட்கார்ந்தான். உடனே அந்தக் கழுகு ஒரு திவ்ய புருஷ

னாக மாறி, உஸீநரனுடைய கையைப் பிடித்து, "ஹே மஹாரா ஜனே! பரமமான தர்மத்தை அறிந்தவர் நீரே! இவ்விதமாக ஸூக்ஷ்ம தர்மத்தை அறிந்து கபடமற்று அதை அநுஷ்டிக்கும் மனிதர்கள் மிக அரியர். நான் இந்த்ரன், இந்தக் கபோதம் அக்நி பகவான்; நாங்களிருவரும் உமக்குத் தர்மாநுஷ்டாநத்திலிருக்கும் உறுதியைப் பரீக்ஷிக்க இவ்விதமாக ரூபங்களை எடுத்து வந்தோம். நீர் உம்முடைய தேஹத்திற் கிஞ்சித்தேனும் அபிமாநம் வைக்காமல் மாம்ஸங்களை அறுத்து வைத்தீரே: இந்த நடத்தையைக் கண்டு, இது வரையில் தர்மம் அறிந்தவர்களென்று கீர்த்திபெற்ற மஹாங்கள் எல்லாரும் வெட்கப்படுவார்கள். உம்முடைய கீர்த்தி யன்றோ கீர்த்தி! ஜங்கம ஸ்தாவரங்க ளடங்கிய இந்த ஜகத் எவ்வளவு காலம் தரித்திருக்கிறதோ அவ்வளவு காலம் உம்முடைய கீர்த்தி ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த இந்திரனும் அக்நிபகவானும் தங்களுடைய லோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். உஸீநரனும் இந்த்ரனுடைய அநுக்ரஹத்தால் தன் தேஹத்தைத் திரும்பவும் அடைந்து, எல்லா ஜநங்களும் மிகுதியாகப் புகழும்படி முந்திச் செய்துகொண்டுவந்ததைப் பார்க்கிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான தர்மத்துடன் ராஜ்யபரிபாலநம் செய்து, மஹத்தான போகங்களை யெல்லாம் அநுபவித்து, பஹுகாலம் சென்றபிறகு பகவத்கடாக்ஷம் பெற்றவர்கள் எந்த உத்தமகதியை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட நல்லகதியை அடைந்தார்.

இப்படி தான் முக்யமான வ்ரதமாகக் கொண்ட தர்மத்தை உஸீநரனைக்கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவான் அநுஷ்டித்துக் காண்பித்தான். எவ்வளவு பாபிஷ்டனாக இருந்தாலும் ஸரியான அநுதாபத்துடன் 'ஶரணமடைந்தேன்' என்கிற ஶப்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளில் விழுந்துவிட்டால், அவனுடைய ஜ்ஞாநம் ஶக்தி கருணை முதலிய குணங்கள் உஜ்ஜ்ரும்பிதங்களாக இருக்குங் காலத்தில், நம்முடைய பாபம் நம்மை என்ன செய்யக்கூடும்?

"பாபீயஸோऽபி ஶரணாகதிஶப்தபாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசித ஈஶ்வரஸ்ய । த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்திகருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம்" ॥

ஸர் பௌராணிகர்.

ஸ்ரீ:

பாகவத தர்மம்.

வேதாந்த தீபிகையின் வைகாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் "ஓர் வைதிகர்" என்கிற கையொப்பத்துடன் ஒருவர் பாகவத தர்மமென்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு உபந்யாஸம் செய்திருக்கிறார். அதற்கு உபஷ்டம்பகமாக வஸுதேவ ஸம்பந்தமான உபாக்கியானத்தை எழுதி, முடிவில் பாகவத கைங்கர்ய விஷயத்தில் ஜாதி முதலான நியமம் வேண்டாமென்றும், அதற்கு ப்ரமாணமாக ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடையதான "பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா........" என்ற ச்லோகத்துடன் கூடிய திவ்ய ஸூக்தியை எழுதிவிட்டு, அதற்கு ஆபாத ப்ரதீதமான அர்த்தத்தை எழுதி, "இது விஷயமாக சாஸ்த்ர விருத்தமான அநுஷ்டாநத்தை ஹீந ஜாதியார்பக்கல் இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடத்துகிறார்கள்" என்றும் அப்படி நடத்துவது "ஸஜ்ஜேத தஸ்மின்" என்கிற ஸ்ரீ பாகவத ச்லோகத்திற்கு விருத்தமென்றும் "ஓர் வைதிகர்" சொல்லியிருக்கிறார். இதற்கு ஸமாதாநத்தை விஸ்தாரமாக அபேக்ஷித்தால் ப்ரஹ்மாவப்ரஹ்மஸாயிகாராதிகளான ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தியை ஆசார்ய ஸந்நிதியில் அத்யயநம் செய்யவேணும். எனக்குத் தெரிந்த விஷயத்தை இப்பொழுது ஸங்க்ரஹமாக எழுதுகிறேன்.

(1) சூத்ர பாகவதனுக்கு ப்ராஹ்மணனோ மற்றவனோ கைங்கர்யம் செய்யவேணும் என்று சொல்லுகிறவர்களின் தாத்பர்யமென்ன? ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலானவைகளில் சூத்ரபாகவதனை ப்ராஹ்மணன் வந்தநம் செய்யலாம் என்பதற்கு விசேஷித்த ப்ரமாணங்கள் காணப்படவில்லை. "யஸ்மின்ஜெ ஶ்ரேஷ்டவித தே-ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்கிற வாக்யம் வந்தநாதிகளுக்கு விஷயமாகாது. "பூஜ்ய:" என்னுமிடத்தில் பூஜை என்பதற்கு

அந்த அந்த வஸ்துக்களுக்கு அநுரூபமான ஸத்காரம் என்று அர்த்தம். 'மாமனர் மாமியார் நாட்டுப்பெண்களைப் பூஜிக்கவேணும்' என்று சொல்லுகிற "ஶ்வஶ்ருஶ்வஶுரயோர்பூஜ்யா ஸ்னுஷா ஶ்வஶுரஸம்பந்திநீ" என்கிற வாக்யத்தில் 'பூஜை' என்கிற ஶப்தத்திற்கு-கந்த புஷ்ப வஸ்த்ர ஆபரணுதிகளினல் ஸந்தோஷப்படுத்துவது அர்த்தமாவது போல, இவ்விடத்திலும், மற்ற சூத்ரனைப்போல அநாதரிக்காமல் கௌரவப்படுத்துவதுதான் சூத்ர பாகவதனுக்குப் பூஜையாகும். இந்த அர்த்தத்தை "யஸ்ய யத்ஸமுசிதம் நிஷாதம் ஸ்வபவம் ததா - வீக்ஷிதே ஜாதிமாத்ரேண ஸபாஜி நாகம் நயேத்" என்கிற ஸ்ம்ருதி வாக்யமும் அநுமோதிக்கிறது. ஸ்ரீமத் ராமாயணுதிகளிலும் அநேக இடங்களில் "யதார்ஹம் ப்ரதிபூஜிதா:" என்கிற வாக்யம் காணப்படுவதால், அவரவர்களுடைய யோக்யதைக்கு அநுகுணமாகவே முன்னேர்கள் பூஜை செய்ததாகத் தெரிய வருகிறது. ஆகையால், 'பூஜை' என்கிற ஒரே ஶப்தம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், அந்த ஶப்தத்தின் அர்த்தம் யோக்யதாநுகுணமாகவே இருக்க வேணும். ஆனல், "யதார்ஹம்" என்று விஶேஷித்துப் பகவத்துல்யமான பூஜை விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவ்விடத்தில் "பூஜை" ஶப்தத்தின் அர்த்தத்திற்கு எவ்வித ஸங்கோசமும் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லலாம். அது அநுசிதம். "ஜாதோ தா விஷ்ணுவத் பூஜ்ய:" என்னும் விஶேஷ விதியுள்ள இடங்களிலும் பகவானுக்கு யோக்யமான விஶேஷ ஆராதநங்கள் "பூஜா" ஶப்தத்திற்கு அர்த்தமாகாமையால், விஶேஷ நிர்த்தேஶமுள்ள இடங்களிலும் அநர்ஹ விஷயத்தில் அநுசித பூஜை செய்வது ப்ரமாணங்களுக்கும் ஶிஷ்டாசாரத்திற்கும் விருத்தம். பகவத்துல்யமான பூஜையை ஸர்வ விதத்தாலும் செய்யவேணு மென்றல் சூத்ர பாகவதர்களுக்கு ஆலய நிர்மாணமும் உத்ஸவாதிகள் முதலான கைங்கர்யங்களும் பண்ண ப்ரஸங்கிக்கும்.

(2) "ஸ விப்ரம் விப்ரா ஹிம்ஸ்ரீ, ராது ஸபதிஸ்வ வர்ணித:" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படி, சூத்ர பாகவதனுக்கு ப்ராஹ்மண ஜாதியையும் ஸந்யாஸாஶ்ரமத்தையும் ஒப்புக்கொள்வது, பஹு ப்ரமாண

தேவகார்ய பித்ருகார்யங்களுக்கும் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் யோக்யதை உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். இதற்கு விருத்தங்களான மஹர்ஷி வாக்யஶத மிருக்கிறது. பெரிய திருமொழி முதற் பத்து முதல்திருமொழி "குலந்தரும்" என்கிற பாசுரத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். "ஜந்மம் முதலியதால் குறைபநின்ற ஒருத்தனுக்குப் பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் இவற்றால் உயர்ந்தான் ஒருத்தன் இவை இரண்டிலும் இவனுக்குத் தாழ்வு உண்டாகவும் தானுயர்ந்தானாகவும் நினைக்க இருக்கவுங்கூடக் கூசவேண்டும்படியாய்த்து பகவத்ப்ராபாவமிருப்பது. ஆகிலும் பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல் செய்கிறாரில்லை. அதுக்கடி ஜாதிநிபந்தநமாகை; ஶ்லாகை குண நிபந்தனை." இதனால் ஶ்லாகையே சூத்ரபாகவதனுக்கும் பூஜையாகிற தென்றும், ஸம்பந்தாதிகள் ஜந்ம நிபந்தநங்கள் என்றும் வ்யாக்யாநம் செய்தவரின் அபிப்ராயமென்று தெரிய வருகிறது. 5-வது பத்து 8-வது திருமொழி "ஏழையேதலன்" என்கிற பாசுரத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் - "ஏழை - அஜ்ஞன், ஏதலன் - ஶத்ரு, கீழ்மகன் - இவை பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தை யுடையவன், கீழ்ச் சொன்ன இரண்டும் ஜ்ஞாந ஸாத்யமாயும் ப்ராயஶ்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிறே. இது வேறொன்றாற் கழிக்க வொண்ணாது" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது - ஹீநஜாதியில் பிறந்துவிட்டால் அப்பிறப்பு வேறொன்றாலும் சழியாது என்பது தான் அர்த்தம். ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ராஹ்மண்ய முண்டானால் இவ்வுக்தி விருத்திக்காதோ?

௬ பத்து - ௬ திருமொழி 7-வது பாசுரத்தில் "அந்தணன்" என்கிற பதத்திற்கு "அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கு அதிகாரி" என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அபிப்ராயமும் ஜ்ஞாநத்தால் ஜாதி உண்டாகாது என்பதுதான் என்று வ்யக்தமாகத் தெரிகிறது. விஶ்வாமித்ரருக்குச் சரு வ்யத்யாஸத்தால் ஜாதி வ்யத்யாஸம் உண்டாச்சுது என்பதும் புராண ப்ரஸித்தம்.

இப்படி ஸ்துதி பரங்களான வாக்யங்களைக்கொண்டு யதாஶ்ருதார்த்த க்ரஹணம் பண்ணினால் "நசேதந ஹூஸிரோ ஹவதி

தில் பாலனுக்கு யோக்யமான வ்யாபாரங்களைச் செய்யவும், "பாலோऽவியஃ ப்ராஜாபதிம் தம் தேவாஃ ஸவிதாரம் விது:" என்பதைக் கொண்டு பாலனுக்கு தருணீ விவாஹம் செய்யவும் ப்ரஸங்கிக் கும். "பதிஹீநா.........சாந்த்ராயணம் சரேத் யத்ர க்வசித் ஸ்த்ரீ ஹத்யா ஸூத்ரான்" என்கிறபடியே சூத்ரபாகவதனையேகொண்டு ச்ராத்தம் பண்ணவும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

(3) "ந யஸ்ய ஜந்ம கர்மப்யாம் ந வர்ணாச்ரம ஜாதிபி: - ஸஜ்ஜதேऽஸ்மிந்நஹம்பாவோ தேஹே வை ஸ ஹரே: ப்ரிய:" என்கிற ச்லோகத்தில் சரீராத்ம ப்ரம நிராஸம் எவனுக்கு இருக் கிறதோ அவன் பகவத் பக்தன் (அல்லது - ப்ரியன்) என்று சொல் லப்படுகிறதே யொழிய, எல்லா வர்ணங்களையும் ஒன்றாக நினைக்க வேணுமென்று சொல்லப்படவில்லை. அதாவது - "நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன், நான் ப்ரஹ்மசாரீ, நான் க்ருஹஸ்தன்" இம்மா திரியான தேவாதி சரீரங்களோடு "நான்" என்கிற சப்தத்திற்கு அர்த்தமான ஆத்மாவுக்கு உண்டாகிறதான அபேதப்ரமம் நிவர்த்த நீயமென்று தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தத்தைத்தான் ஸ்ரீகீதையி லும் "சுநி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதாஸ் ஸமதர்சிந:" என்று ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானைகாகாரத்தன்மையால் ஸர்வ வஸ்துவி லும் ஸமமென்று பகவான் அருளிச்செய்தான். அல்லது ஒரு ஜாதி க்கு விதித்த தர்மத்தை மற்றவன் செய்யும்படி விதித்தபடியன்று. இவ்விதமான ஸம்சயம் ஜ்ஞானவான்களுக்கும் இக்கலியுகத்தில் உண்டாகுமென்பதை நினைத்து ஸ்ரீபாரதத்தில் கலியுகக்கொடும் பாபங்களைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் "ஹவிஷ்ய த்யமோதாரம்" என்று வ்யாஸ பகவான் அருளிச்செய்தான்.

(4) ஆகையினால், இக்காலத்தில் நிக்ருஷ்ட ஜாதியர்கள் ஜ்ஞான வான்களானாலும், "சூத்ராணாம் சூத்ர ஸம்பந்தம் சூத்ரேண து ஸமாசரேத் - சூத்ராணாமஸ்வாமி ஜநிதேவி ப்ரதயேச", "யோ ஹோமாதயோ ஜாத்யா ஜீவேதுத்க்ருஷ்ட கர்மபி: - தம் ராஜா நிர்தநம் க்ருத்வா க்ஷிப்ரமேவ ப்ரவாஸயேச" என்கிற ஸம்ருதி வாக்யங்களின்படி, சூத்ரனிடத்தில் உத்க்ருஷ்ட வர்ணத்

ருன்; சூத்ரன் உபதேசித்தால் அவன் தேஶப்ரவாஸத்திற்கு அர் ஹனுகிருன். ஆகையால் "தச்சாஸ்த்ராஹ்யம்" என்பது வித்யா மந்த்ர க்ரஹண விஷயமன்று. ஆனுல் "ப்ராப்யம் ஜ்ஞாநம் ப்ராஹ்மணாத்......நீசாதபீக்ஷ்ணம்" என்ற க்ரமத்தில் பூர்வ பூர்வாலாபத்தில் அதி ஸங்கட விஷயத்தில் ஸாமாந்ய தர்ம க்ரஹணத்தைச் சொன்னபடி. இவ்வளவைத்தான் தர்ம வ்யாதாதிகள் அநுஷ்டித்தார்கள்; முக்யாசார்யகம் பண்ண வில்லை.

மநுஸ்ம்ருதியிலும் "விப்ராணாம் ஜ்ஞாநதோ ஜ்யைஷ்ட்யம்" என்றும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு வீர்யத்தால் ஶைஷ்ட்யமும், ஶூத்ரர் களுக்கு வயஸ்ஸினுல் உண்டாகிற க்ரமத்தை உத்தேசித்து உத் கர்ஷமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கலியுக தர்ம ப்ரவர்த்தக ரான பராஶரரும், 'ஹீநஜாதியருக்கு ஜ்ஞாநமிருப்பதை மாத்திரம் கொண்டு ப்ராஹ்மண ஸாம்யம் உண்டாகாது' என்று சொல்லி யிருக்கிருர்.

(5) இப்படி ஒரு விதமான விரோதமும் இல்லாமலிருக்க எவ்விதமான அபிப்ராயத்தைக்கொண்டு "ஓர் வைதிகர்" விருத் தாநுஷ்டாநம் வந்திருப்பதாக எழுதியிருக்கிருரென்று தெரிய வில்லை. இப்பொழுது எழுதியிருக்கிற விஷயங்களில் ஏதாவது விஷயாஸாங்கத்ய முண்டானுல் அதை எழுதினுல் அதற்கு ஸமா தாநம் எழுதுகிறேன். இதில் இருக்கிற ந்யூநாதிரிக்த விஷயங்களை உத்தேசித்தும் பின்னும் மற்றைத் தோஷங்களை உத்தேசித்தும் மஹாங்களுக்கு அபராத க்ஷாபணம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன்.

பதூஶ்சநம் க்ரியாமேவ ஹாஷணம் ஶ்வாஸி ஜநத்வம் ।
ஜ்யபச்சேத தஸ்ய வஞ்ஜாயாம் க்ஷயம் விஷ்வாந் வ்யவச்சேதே ॥

இவ்விஷயம் இப்படியிருப்பதால், "யஸ்யாநுஷவவபஞ்ஜா பாம்ஸவஸ்தேஷ்வ ப்ரதிஷ்டிதா - தத்ரஷிர்மௌவராஸ்வேச்சுவ்யஞ்ஜெ ஸவக்ஷீவ்ஷேஷ:", "பாததூளி படுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியம் செய்ததே" இம்மாதிரியான ப்ரமாணங்கள் ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தால் அவரவர்களுக்கு உசிதவிஷயத்தி லாகக் கடவது.

ஸ்ரீ:.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

"பீதாம்பரம் வரதஶீதலத்ருஷ்டிபாதமாஜாநுலம்பி புஜமாயதகர்ணபாஶம் - ஶ்ரீஸுந்தராசலவிஹாரநிவாஸ தீக்ஷம் லக்ஷ்யாங்கம் கிமபி வஸ்து ஸமாஶ்ரயஸ்வ."

"ந தே ரூபம் நசாகாரோ நாயுதாநி நசாஸ்பதம் - ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஶஸே" என்கிறபடி எம்பெருமானுக்கு ரூபம் ஆகாரம் ஆயுதங்கள் முதலியவை இல்லாமலிருந்தாலும், பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு வாங்மநஸ்ஸுக்கு அபரிச்சேத்யமான லாவண்யம் ஸௌந்தர்யம் முதலிய குணங்கள் பொருந்திய புருஷாகாரத்துடன் வக்ஷஸ்தலக்ஷ்மீகராயும், பீதாம்பரம் தரித்தவராயும், ஆஶ்ரிதர்களுடைய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய குளிர்ந்த கடாக்ஷங்களை யுடையவராயும், பரிகோபமங்களான நீண்ட ஸுவ்ருத்த பாஹுக்களென்ன, தோளளவும் நீண்டிருக்கும் ப்ரஶஸ்தமான கர்ணங்களென்ன இவைகளோடு கூடினவராயும், "ஸாஹஸ்ருக்ரூபதோऽஸௌ ஶிகிராஜோவஶோபிஸி:" என்கிறபடி தம்முடைய ஸாந்நித்யத்தாலேயே ஸ்ரீமத்தாயிருக்கும்படியான வநகிரீந்த்ரத்தில் வஸிப்பதில் ஊர்ஜிதமான ஸங்கல்பத்தால் அபிவ்யக்தமாகியிருக்கும் ஸ்ரீ அழகர் நமக்கு ஸதா ஸாக்ஷாத்காரமாகும்படி ப்ரகாசிக்கவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீ அழகர் ஸந்நிதி.

நமது பகவான் அர்ச்சாரூபியாக அபிவ்யக்தமாகியிருக்கும் ஸ்தலங்களில் முக்கியமானவையும், நமது ஆசாரியர்கள் விஶேஷவாஸம் முதலானவை செய்து உகந்தருளினவையுமான திவ்யதேஶங்களில் ஸ்ரீ அழகர் கோயில் என்னும் ஸந்நிதி, மிகச் சிறப்புள்ளது. இது,

மாலிருஞ்சோலை என்கிற பெயர்கொண்ட பழமையான ஒரு மலையின் அடிவாரத்தில் இனிமையாய் அமைந்திருக்கிறது. இந்த மலையின் மேல் ஏறக்குறைய 3 - மைல் தூரத்தில் பாறைகள் வழியாகப் பெருகி வரும் ஓர் அருவி உண்டு. அதற்கு நூபுரகங்கை யென்று பெயர். சில இடங்களில் பஹுவேகமாயும் சில இடங்களில் அதிமந்தமாயும், சில விடங்களில் இடறி ப்ரமிக்கிறதுபோலவும், சில விடங்களில் மிகுந்த நுரை தப்பிக்கொண்டும், மற்றும் சில விடங்களில் அட்டஹாஸத்துடன் உயர்ந்த ப்ரதேஶத்திலிருந்து விழுந்து கொண்டும் இந்த நதி ப்ரவஹிப்பதைப் பார்த்தால், ஸுந்தரபுஜனென்று பெயர்பூண்ட ஓர் மதுவைப் பாநம்பண்ணி அதனால் மதத்தை யடைந்திருக்கும் ஸ்த்ரீதான் இப்படி ப்ரமித்து வருகிறாளோவென்று நினைக்கும்படி யிருக்கும். "க்வசித் த்வரிதமாஜிநீ க்வசந ஜஞ்ஜாயஸா க்வசித் ஸ்கலிதவிஹ்வலா க்வசந பேநிலா ஸாரவா - வதம்ஸ்யவிக்ரிய க்வசித் விஜஜதி நதீவஸுராஹ்வா நதீ ஸுஸுந்தர ஹுஜாஹ்வயம் ஜயு நிபீய ஜத்தா யயா." இந்த அருவி விழுமிடத்தில் ஸ்ரீ அழகருக்கு திருமஞ்சன மண்டப மொன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த விடத்தில் அந்த நதியின் தீர்த்தத்தை அதி புண்யமென்றும், அபிலஷிதமான ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றும் எல்லாரும் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்த ஸந்நிவேஶத்தின் அழகு நேரில் பார்த்து ஆநந்திக்கக்கூடியதே யொழிய வர்ணநத்திற்கு உட்பட்டதன்று.

இந்த ஸந்நிதி, நம்மாழ்வார் முதலான பல ஆழ்வார்களால் மிகவும் கொண்டாடிப் பாடப்பட்டுள்ளது. அப்பாடல்களில் "முடிச்சோதி" என்னும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி யொன்றுமே, இந்தப் பெருமாளது ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளின் சிறப்பை நன்றாய் விளக்குகிறது. இந்தப்பெருமாள்விஷயமாக நம் ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்டரான கூரத்தாழ்வான் "ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்" என்னும் ஒரு ஸ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார். இவர், பகவத் பாஷ்யகாரருடைய பரம க்ருபையால் பராவரதத்வத்தின் யாதாத்ம்யத்தை அடைந்தவர்; பாஷ்யகாரருடைய பாதாரவிந்

தத்தின் ஸேவையையே முக்கியமான தாரகமாக நினைத்தவர். ஒருகாலத்தில் அவரிருந்த சோள தேஶத்திற்கு அதிபதியான ஒரு பாஷண்ட ப்ரபுவின் கொடுமையை ஸஹியாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அத்தேசத்தை விட்டு வெளியே எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், இந்தத் திவ்யதேஶத்தில் வஸித்திருந்த கூரத்தாழ்வான் தமது ஆசார்யரின் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல் அவ்வாசார்யனுடைய சரணநளிநாவலோகநத்தையே முக்கியமான ஃபலமாக ஸங்கல்பித்து உபநிஷத்தின் ஸூக்ஷ்மார்த்தங்கள் பொருந்திய இந்த ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தைச் செய்தார். அந்த ஸ்தவத்தின் உபக்ரமத்திலும் உபஸம்ஹாரத்திலும் இருக்கும் "ஹேதோஸ்த்வச்சரணவிலோகநாபிலாஷீ" என்கிற வாக்யமும், "விஜ்ஞாபநம் வநகிரீஶ்வர ஸத்யரூபாமங்கீகுருஷ்வ கருணார்ணவ தாவகீநாம் - ஶ்ரீரங்கராஜ யதிராஜவசோபிலாஷ ஹம் ராமாநுஜாய ஶ்ருவஶம்வரவதி ஈப்ஸ்ய" என்கிற ஶ்லோகமுமே இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு முக்கிய ப்ரமாணம். ஆழ்வார் பாடல்களிலும், ஆழ்வான் ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீ அழகருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் வைபவங்கள் ஏராளமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிச் சொல்லியிருப்பதில் கொஞ்சமேனும் அதிஶயோக்திகளில்லையென்பது, இந்தப் பெருமாளை நேரில் ஸேவிப்பவர்களுக்குத்தான் நன்கு விளங்கும்.

சித்ரா பூர்ணிமாவில் நடக்கும் உத்ஸவம்.

ப்ரதிவருஷமும் சித்திரை மாஸத்திய பூர்ணிமையில், ஸ்ரீ அழகர், தம் சோலைமலையை விட்டு மதுரையின் வடக்கெல்லையாகிய வைகை யளவும் எழுந்தருளி, குதிரை நம்பிரான், வண்டியூர்ச் சப்பரம் முதலியவற்றின் உத்ஸவங் கண்டருளினபிறகு, இரண்டு மூன்று திநங்கள்வரையில் அங்கே தமக்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள அளவிறந்த மண்டபங்களில் உத்ஸவங்களை பஹு விபவமாகக் கண்டருளிக் கோயிலுக்குத் திரும்புவது வழக்கம். இந்த உத்ஸவ காலங்களில் அளவற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் அந்யர்களும் திரள் திரளாய்க் கூடி எம்பெருமானை ஸேவிப்பார்கள். ஸமீப க்ராமங்களி லிருக்கும் அநேக ஆஸ்திகர்கள், வைகைக்கரையில் பெரிய

பந்தல்கள் போட்டு 'சிறப்புகள்' என்னும் பாகசாலைகளையும் போஜந சாலைகளையும் ஏற்படுத்தி விசேஷ த்ரவ்யம் வ்யயம் செய்து, ஸேவார்த்திகளாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமிகளை மிகுந்த உபசாரத்துடன் ஆராதித்து வருகிறார்கள். வர்ணக்ரமத்தை அநுஸரித்துப் பற்பல சிறப்புகள் ஏற்பட்டிருப்பதால், ஒருவருக்கும் யாதொரு அஸௌகர்யமும் நேரிடுகிறதில்லை. இது தவிர, அநேக ஆயர்குலத்தவர் இந்த உத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ அழகருடன் கூடவே கூட்டங் கூட்டமாக வந்து பெரிய மாலைகளணிந்து உஜ்ஜ்வல வேஷர்களாய் இடுப்பில் துருத்திகளைக் கட்டிக்கொண்டு சந்தநக் குழம்புகளையும் நீர்த்தாரைகளையும் பெருமாள் பேரிலும் மற்ற ஸேவார்த்திகள் பேரிலும் வாரி யடிப்பதும் வழக்கம். வாஹநதாரிகளான கள்ளர்களும் கள்ளவேஷம்பூண்டு வாஹநாரூடரான பெருமாளைப் பந்துபோ லாட்டுவார்கள். இப்படி "ஸஸ்த்ராயம் த்ராணி ஹிதகஸேரா ஹஸ்த ஜீவாத்ஸவ்யாஸ்வாஸிகீ ரூபாநி விபவஸரோ வஸ்ரீவஸ்ரோஹாநஃ" என்கிற அவஸரத்தை அநுகரிக்கும் அந்தக் கள்ளழகரின் உத்ஸவத்தைக் கண்டு களிப்பவர்களின் பாக்யமே பாக்யம்!

ஸ்ரீ அஹோபில மடசிஷ்யஸபையும், சித்ராபூர்ணிமோத்ஸவமும்.

இவ்வருஷமும் இந்த உத்ஸவம் சென்ற சித்திரைமாஸக் கடைசியில் வெகு விமர்சையுடன் நடந்தது. ஸ்ரீ அஹோபிலமட சிஷ்ய ஸபையின் மதுரைப் பிரிவினுடைய கார்யதர்ஸியாகிற ஸ்ரீ சாத்தூர் கிருஷ்ண ஐயங்காரின் விடாமுயற்சியால், ஸபையின் அத்யக்ஷரும் பொதுக் கார்யதர்சியும் இன்னும் சில அங்கத்தினரும் இந்த வருஷ உத்ஸவத்தின் ஸேவையாகிற பாக்யத்தை அடையும்படி நேர்ந்தது. இவர்கள் கள்ளிக்குடி, வில்லூர், சோழவந்தான் முதலான சிறப்புகளில் அவைகளுக்கு நியந்தாக்களான ஸ்வாமிகளால் விசேஷ உபசாரத்துடன் ஆதரிக்கப்பட்டு நிரந்தரமாய்ப் பகவத்ஸேவையை அநுபவித்து க்ருதார்த்தரானார்கள். இந்தப் பெரிய உத்ஸவத்தில் பகவத்ஸேவையும் பாகவத ஸேவையும் ததியாராதநச் சிறப்பும் ஏற்பட்டிருக்க, பகவத்குண ஸ்ரவண ரூபமும் ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகமு மாகிய

உபந்யாஸங்கள் இல்லாம லிருப்பது பெரிய குறைவு என்று எண்ணி, நமது ஸபாத்யக்ஷரும், மற்றும் சிலரும் ஆலோசித்து, திருப்புல்லாணி வித்வாந் ஸ்ரீ ரகுபதி ஐயங்கார் ஸ்வாமியைச் சில உபந்யாஸங்கள் செய்யும்படி ப்ரார்த்தித்தார்கள். அந்த ஸ்வாமி அந்தப் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி அந்த உத்ஸவ திநங்களில் இரண்டுநாள் ஸாயங்காலம் ஆசார்ய க்ருத்ய விஷயமாயும், ஶிஷ்ய க்ருத்ய விஷயமாயும் இரண்டு உபந்யாஸங்களைச் செய்தார். எல்லாரும் அந்த ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாநத்தையும் ப்ரவசந ஶக்தியையும் பார்த்து ஆநந்தித்தார்கள். வித்வாந் ஸ்ரீ. கோபாலஸ்வாமி தாதாசாரியர், திருப்புல்லாணி ஸ்ரீ அநந்தாசாரியர், ஸ்ரீ அழகராசாரியர், ஸ்ரீ. சேஷஐயங்கார், ஸ்ரீ. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் முதலான அநேக வித்வான்களும் ப்ரபுக்களும் ஸபைக்கு வந்திருந்து கௌரவப்படுத்தினதுடன் கூட, சிறப்புக் கைங்கர்யத்தை வஹிக்கும் ஸ்ரீ அழகராசாரியர் முதலான ஸ்வாமிகளில் சிலர் இந்த உபந்யாஸங்களை மிகவும் ஶ்லாகித்து, ப்ரதி வருஷமும் அதே யிடத்தில் ஸதஸ் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், இந்த வருஷத்தில் இம்மாதிரியான ஸதஸ் ஆரம்பித்து நடந்தது தங்களுக்கு த்ருப்திகரமாக இருக்கிறதென்றும், ஸதஸ் விஷயமாக அடுத்த வருஷம் முதல் தாங்களே ஶ்ரத்தை யெடுத்துக் கொள்வதாயும், அதற்குச் சபையார்கள் எல்லாரும் வந்திருந்து பூர்த்திசெய்ய வேணுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

இம்மாதிரியான ஆஸ்திகர்களை ஒன்று சேர்த்துப் பகவத் பாஷ்யகாருடைய ஸித்தாந்தம் தழைத்துப் பரவுவதற்கு வேண்டுவதான கார்யங்களைச் செய்வது, நமது ஸபையின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றன்றோ? ஆகையால், இம் மஹான்கள் வேண்டிக்கொண்டபடி வருகிற ஸம்வத்ஸரத்தில் நடக்கும் உத்ஸவத்திற்கு ஸப்யர்கள் எல்லாரும் போய் ஸதஸ்ஸுக்களை ப்ரபலமாக ஏற்படுத்திப் பகவத் குணங்களை ஶ்ரவணம் செய்தும், ஶ்ரவணம் செய்வித்தும், தாங்கள் க்ருதார்த்தர்களாவதுடன், மற்றும் அநேகரை க்ருதார்த்தர்களாகும்படி செய்வார்களென்று நம்புகிறோம். மதுரைப்பிரிவின் கார்யதர்சியும், அந்தப்பிரிவின் வ்ருத்தி

க்கு வேண்டிய கார்யங்களைப் பூர்ணமாய்ச் செய்துவருகிறார்; மது ரையில் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகுந்த ஶ்ரத்தையும், வயஸ்ஸினா லும் ஜ்ஞாநத்தினாலும் பெருமையினாலும் ப்ரஸித்தியும் பொருந் திய ஸ்ரீ ஶேஷாத்ரி ஐயங்காரை இந்தச் சபையின் அபிவ்ருத்தியில் ஆதரவுள்ளவராகச் செய்திருக்கிறார். வருகிற ஸம்வத்ஸரத் திற்கு முந்தி மதுரைப் பிரிவு ஓர் ப்ரபலமான பிரிவு ஆகி, தத்வ ஸபைக்குப் பெருத்த அபிவ்ருத்தி யுண்டாகுமென்று த்ருடமாக நம்புகிறோம். ஸ்ரீ அழகர் நம்முடைய எண்ணங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கவேணும்.

கலெக்டர் ஆஷ் என்பவரின் வதம்.

நாளது ஜூன் மாஸத்தில் திருநெல்வேலி கலெக்டராகிய ஆஷ் என்னும் ஆங்க்ல பௌமரொருவர் மஹா பாபியான ஓர் ந்ருஶம்ஸனால் மணியாச்சி யென் னும் ரையில்வே ஸ்டேஷனில் நிஷ்காரணமாக வதம் செய்யப்பட்டா ரென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்குமே. கொடைக்கானல் மலைக்குப் போகும்பொருட்டு ஆஷ் என்பவரும் அவருடைய பார்யையும் திருநெல்வேலியை விட்டுப் புறப்பட்டு மணியாச்சியில் ரையில் மாறுவதற்காகக் காத் துக்கொண் டிருக்குங் காலத்தில், இக் கொடிய பாபிஷ்டன், நிரப ராதியான பக்ஷியை வேடன் சுடுவதுபோலத் தன்கையி லிருந்த துப்பாக்கியால் முதலில் கலெக்டரைச் சுட்டுவிட்டு, தன்னையும் சுட்டுக்கொண்டான். லோகத்தில் ஸ்வார்த்த பரர்களாகப் பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்பவரைக் கண்டிருக்கிறோம்: இப்படித் தனக்கு ஆத்யந்திகமான தீங்கை விளைவித்துக் கொண்டு பிறருக்கு உபத்ர வம் செய்யும் கொடியனைக் கண்டதேயில்லை. ம்ருகத்திற்கு லுப்த கன் போலவும், மீன்களுக்குத் தீவரர் போலவுமன்றோ, ஸஜ்ஜநர் களுக்கு இம்மாதிரியான துர்ஜநர்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆஸேது ஹிமாசலமுள்ள ஸர்வ ப்ரஜைகளும், இந்தச் செய் தியைக் கேட்டு மிகவும் துக்கிக்கிறார்கள். பர்த்ருவியோக மாகிற மஹத்தான விபத்தை அடைந்திருக்கிற அந்தக் கலெக்டரின் பார்யை விஷயமாகவும் ஸர்வ ஜநங்களும் ஸமதுக்கர்கள் போல க்ரோஶிப்பதையும் காண்கிறோம். யார் க்ரோஶிக்கு என்ன? வப்

ரதி கார்யமான இதைப் போன்ற விஷயங்களில் நிரூபணங்களால் மனத்திற்குத் தேறுதலைத் தேடிக்கொள்வதே ஸரியான மார்க்கம். அப்படிப்பட்ட நிரூபணங்களுக்கு உரிய ஶக்தியையும், துக்கத்தை ஸஹிக்கக்கூடிய தைர்யத்தையும் அந்தக் கலெக்டரின் ஸந்நிஹித பந்துக்களான பார்யை முதலானவர்களுக்கு ஈஶ்வரன் கொடுத்துக் கிருபை செய்ய வேணுமென்பது அஸ்மதாதிகளுடைய ப்ரார்த்தனை.

இக் கொலை சம்பந்தமாக விசாரிக்கவேண்டிய அம்ஶங்கள் சில உண்டு. இது, கேவலம் உந்மத்தன் செய்த கார்யமா? அல்லது ஏதோ வ்யக்தி நிஷ்ட த்வேஷத்தால் ஏற்பட்டதா? அன்றி, நமது ராஜ ப்ரதிநிதிகளாக இருக்கும் ஹூணர்களின்பேரில் ஜாதி ஸாமாந்யமாகவே ஜநித்திருக்கும் த்வேஷத்தின் பரீவாஹமோ? என்பவைதான். உந்மத்த கார்யமன்று என்பது வ்யக்தம். மற்ற இரண்டு கோடியில் எதுவாக இருந்தாலும், "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்றும், "[illegible]" என்றும் முறையிடுகிற நமது ஶாஸ்த்ரத்திற்கு அது அத்யந்தம் விருத்தமே. இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தை அதிக்கிரமித்து நடப்பவர்கள், அவஶ்யம் ராஜ ஶிக்ஷைக்குப் பாத்ரமாக வேண்டியவர்கள்தான். ப்ரக்ருத கொலை விஷயமாக இன்னும் யார் ஸம்பந்தப்பட் டிருக்கிறார்க ளென்றும், இம்மாதிரியான துஷ்டர்கள் இன்னும் யாராவது இருக்கிறார்களா வென்றும் கண்டுபிடிக்க ராஜஸேவகர்கள் அநேகர் ப்ரவ்ருத்தித் திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி ஸபலமாகி, இம்மாதிரியான கொடியர்களுக்கு ஶக்தி குன்றி, இனி ஒருவருக்கும் ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாத அளவு ஶிக்ஷிக்கப் படுவார்களென்று நம்புகிறோம்.